

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 733

Ἔτος ΛΑ΄.

25 Δεκεμβρίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 3 628.260

Θεῖα Χριστούγεννα 1976

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος

Π ρ ό ς

τὴν Ἱερὰν Παρεμβολὴν τοῦ Τιμίου Πρεσβυτερίου, τῆς ἐν
Χριστῷ Διακονίας, τῶν Μοναζόντων καὶ Μοναζουσῶν,
καὶ τοῦ Χριστεπωνύμου καὶ εὐσεβοῦς ἡμῶν Πληρώματος,
ἐγγὺς καὶ ἐν τῇ ξένῃ διαβιούντος.

Τέχνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπέθητα,

«Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς Βασιλεὺς; (Ματθ. Β' 2).

Τὴν Θεῖαν Ἐνανθρώπησιν, τὸ καταπληκτικώτε-
ρον τοῦτο γεγονός ὅλων τῶν αἰώνων, τὸ ὅποιον κατα-

δεικνύει τὸ ἀπειρὸν ἔλεος καὶ τὴν ἀπροσμέτρητον εὐ-
σπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐορτάζομεν
καὶ πάλιν ἐνθ', δυστυχῶς, ἐξακολουθοῦν ἀπαίσια καὶ
βαρύνοντα σύννεφα ἀναταραχῆς νὰ καλύπτουν τὸν παγ-
κόσμιον ὀρίζοντα, ἕνεκα τῆς μεταξὺ τῶν μεγάλων καὶ
ισχυρῶν τοῦ κόσμου διαμάχης, πρὸς ἐπικράτησιν καὶ

προβολήν.

Καί ἐνῶ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων λαμβάνει ἀνθρώπου μορφήν, ἵνα «θεώσῃ ἡμᾶς» καὶ ὑπὸ τὸ συγκινητικὸν σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀγγελικοῦ Νηπίου ἀνακλίνεται ἐν τῇ Φάτνῃ τῶν ἀλόγων ζώων καὶ ὁ Ἀχώρητος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέχεται τὴν θερμὴν τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων ζώων, ἀκούεται παναρμόνιος ἡ πληροφορία ἀπὸ τὸν κόσμον ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Ἀγγέλου: «Μὴ φοβέσθε! Ἴδού γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἐστὶ παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, Ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος». (Λουκ. Β' 10—11).

Καὶ τὴν ἀγγελικὴν χαροποιὴν ταύτην πληροφορίαν εἶχον προαναγγέλλει Θεοκίνητος γλωτταὶ μεγάλων φυσιογνωμιῶν διαφόρων ἐποχῶν.

Ἴδού ὁ Ἑθνικός προφῆτης Βαλαάμ, περιχαρὴς ἐν τῷ ἱερῷ κειμένῳ τῶν Ἀριθμῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης λέγει: «ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐκ τοῦ σπέρματος Ἰακώβ καὶ κυριεύσει ἐθνῶν πολλῶν καὶ ὑψωθήσεται ἡ Βασιλεία αὐτοῦ καὶ αὐξηθήσεται». Ἴδού ἕτερος μεγαλοφώνωτατος Προφῆτης, ὁ Ἡσαΐας προαναγγέλλει τὰ πασιλύτικα γεγονότα τῆς Θείας Γεννήσεως: «Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ μεγάλη καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον».

Ἴδού ἡ Θεοκίνητος λύρα τοῦ Προφητῶνακτος ψάλλουσα: «Καταθήσεται ὡς ὑετὸς προπεσοῦνται Αἰθίοπες καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείψουσιν ... Βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαββᾶ δῶρα προσάξουσιν καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς. Πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ».

Ἴδού ὁ Ἑρμηνευτὴς τοῦ ὁράματος τοῦ Ναβουχοδονόσορος Προφῆτης Δανιὴλ, προλέγων τὴν Θείαν Γέννησιν: «Ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείαν, ἣτις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ διαφραθήσεται».

Ἴδού, «οἱ Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς ἐπιγινόντες σαοῶς τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα Βασιλέα Οὐράνιον, δῶρα προσφέροντες ἔγχευον, ΧΡΥΣΟΝ, ΛΙΒΑΝΟΝ καὶ ΣΜΥΡΝΑΝ...» Θαῦμα Μέγιστον! Ὁ Θεὸς τῶν Δυναμιῶν, ὁ Ἀρχὸν τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης, Ἀνθρώπος ταπεινὸς ἄνευ ἁμαρτίας, ὅστις «ρύεται πτωχὸν ἐκ χειρὸς δυνάστην καὶ πένητα, ὃ αὐχ' ὑπῆρξε βοηθός»...

Τὸ πανευφρόσυτον τοῦτο γεγονός, ὅπερ ἐορτάζεται καὶ πανηγυρίζεται ὑπὸ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ πρὸς χάριν αὐτοῦ δημιουργοῦνται πανευφρόσυτοι καὶ ψυχωφελεῖς ἱεραὶ ἀκολουθίαι, παρέχουν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἕλληνα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναλογισθῇ ὅτι, ὁ Βασιλεὺς καὶ Θεὸς ἡμῶν, σήμερον ἐν τῷ ταπεινῷ Σπηλαίῳ, δωρεῖται τῷ κόσμῳ ἀληθινὴν ἐλευθερίαν, πλήρη ἰσότητά πάντων, εὐγενὴ καὶ ὑψηλὸν προανατολισμὸν καὶ τὴν πρωτάκουστον καὶ ὑπέροχον ἐντολὴν τῆς Συγγνώμης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Διὰ τοῦτο μετὰ τῶν Ἀγγέλων ψάλλομεν: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ» (Λουκ. Β' 12).

Δόξα τῷ Παναγνώθῳ καὶ Πανοκτίρμονι Θεῷ τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς αἰσίως ἐορτάσαι καὶ πάλιν τὴν μεγάλην καὶ λαμπρὰν Ἡμέραν τῆς Θείας Γεννήσεως.

Ἀλλά, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ΣΗΜΕΡΟΝ

«Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς Βασιλεὺς; Ποῦ νὰ γεννᾶται καὶ πάλιν διὰ διασχίσιον φορὰν ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΝΗΠΙΟΝ;

Μήπως ἐτέχθη, εἰς τὰς καρδίας τῶν διαστρεβλωτῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῶν ἀλλοπερσάλλων καὶ ἐσωτῶν ἐμπαιζόντων Χίλιαστῶν, τῶν φοβερωτέρων καὶ ὑπουλοτέρων ἐχθρῶν καὶ πολεμιῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν;

Μήπως εἰς τὴν ἀπάτην τῆς Οὐνίας ἐτέχθη ὁ Κύριος! ἢ, εἰς τὴν αὐτάδελφον αὐτῆς πεπλανημένην ὑπερὺ φιάλον Παπικὴν ὁρμήν;

Μήπως ἐτέχθη εἰς τὰς καρδίας τῶν διακαῶς ἐπιποδοῦντων τὴν διάλυσιν τοῦ πανιέρου θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς οἰκογενείας, διὰ τοῦ αὐτομάτου λεγομένου διαζυγίου καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ξένου πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱεράν οἰκογενειακὴν παράδοσιν, Πολιτικοῦ γάμου, τῆς καταργήσεως πανιέρων καὶ ἀκαταλύτων καὶ προαιωνίων θεσμῶν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, τοὺς ὁποίους οἱ ἀγαλλίνονται νεωτερίζονται καὶ οἰκουμηνιστὰὶ ἀποκαλῶν περιορῶντικῶς ἀναχρονιστικῶς καὶ πεπαλαιωμένους;

Ἢ, τέλος, μήπως ἐτέχθη ὁ Κύριος εἰς τὰς τεταραχμένας καρδίας τῶν διχαζόντων καὶ ἐπιθυμούντων μεταξὺ ἡμῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πνευματικὴν χειραφέτησιν διὰ τῆς δημιουργίας πολλῶν καὶ θλιβερῶν διαστάσεων καὶ μίσους;

Ὅχι, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ὁ Κύριος γεννᾶται σήμερον εἰς τὰς ἀγνὰς καὶ πιστὰς καρδίας ἐκείνων, αἵτινες διὰ τῶν δύο φυγικῶν ὑπερδυνάμεων, τῆς ΑΚΑΘΟΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΑΚΕΡΑΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ ΤΗΣ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΥ ΑΓΑΠΗΣ, δημιουργοῦν τὴν εὐλογητὴν ὁλοκληρωμένην Χριστιανικὴν προσωπικότητα τοῦ «Ζῆ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Εἰς τοιαύτας καὶ μόνον καρδίας γεννᾶται καὶ ἀνακλίνεται τὸ Γλυκύτατον Θεῖον Βρέφος, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης!

Εἰς καρδίας ἀνθρώπων «συνιέντων τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ», εἰς ψυχὰς τρυφεράς καὶ καθαρὰς ἐκ πάσης πονηρίας καὶ διὰ πολλῶν δακρύων ἐκζητούντων τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Ἀς γεννηθῇ, ὅθεν, καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μας καρδίας ὁ Κύριος!

Εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἅς ὑποδεχθῇ ἐν τῷ εὐφραπισμένῳ ἱερῷ αὐτῆς τῆς καρδίας του, τὸ Θεῖον Νήπιον, ὅπερ μέλλει νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ ἡμῶν τὴν μεγαλύτεραν θυσίαν ὅλων τῶν αἰώνων, ὑπὲρ πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἅς ἐκδηλώσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς Αὐτὸ διὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, τῆς ὑποταγῆς εἰς τὸ Ἅγιον αὐτοῦ θέλημα καὶ τῆς μεταξὺ ἡμῶν ἀγάπης καὶ συγγνώμης ἐφ' ὅσον ζητεῖται αὕτη παρὰ τῶν πταιόντων.

Μικρόν, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἰδικῆς μας προσφορᾶς πρὸς τὸν Θεόν-Νήπιον τῆς Βηθλεὲμ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὕψος τῆς Θυσίας Του ὑπὲρ ἡμῶν.

Μερίνατε, ὅθεν, πιστοὶ καὶ ἔδραιωμένοι ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι ὑπὲρ Χριστοῦ! Μικρόν ἀπὸ τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ συγχρονοὶ σειρήνες τοῦ Ὁθυστέως, πλά-

Χριστουγεννιάτικα Θέματα

"...Καὶ ἡ Γῆ τὸ Σπήλαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει"....

Ἡ Θεία Πρόνοια ἡ ὁποία διεκόσμησεν τὸ Σύμπαν μὲ τόσες ὁμορφιές καὶ τόσην ἁρμονίαν, χάρισεν τὸν Πλανήτην μας, αὐτὸν τὸν κόκκον τῆς ἅμμου μέσα στὸ ἀπροσμέτρητο Σύμπαν, μὲ γραφικὲς ὠραιότητες, μὲ ποικιλία εὐδωμάτων λουλουδιῶν καὶ διетήρησε ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, χωρὶς κανένα ἰδιαιτερο σχέδιον, θράχους καὶ σπήλαια. Καὶ αὐτὸ τὸ σπήλαιο, γίνεται ἡ πρώτη κατοικία στὸν Πρωτόπλαστον ὅταν ἡ νηπιακὴ του διάνοια δὲν μποροῦσε μὲ τὴν τέχνην νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κατοικίαν του.

Τὸ σπήλαιον εἶναι ἀκόμη καὶ σήμερα τὸ ἀσφαλὲς καὶ στοργικὸν καταφύγιον γιὰ τὸν ὁδοιπόρον τῆς ζωῆς, ὁσάκις κατὰ τὴν πορείαν του ἀπειλεῖται ἀπὸ θύελλες, καταγιγίδες, κρῦο, ἡλιοπύρια καὶ ἄγρια θηρία!

Αὐτὸ τὸ σπήλαιον μέσα στὸ ὁποῖον ἀναπαύεται κάθε Τσοπάνης μετὰ τὴν ὀρθοστασίαν τῆς ἡμέρας, προσφέρεται ὡς περίσπινον καὶ μεγαλόπρεπο ἀνάκτορον «ὅτε ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου», γιὰ νὰ ἀνακλιθῇ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ!

Ἰδοὺ τί προσφέρει ἡ γῆ σὰν πρῶτο δῶρον τῆς, στὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ Καταφύγιον ἀλλὰ καὶ τὸ ὀρμητήριον τοῦ Αὐτρωτικοῦ ἔργου Του.

Καὶ τί σύμπτωσις! ΣΠΗΛΑΙΟΝ ἡ ἀφετη-

νῆς καὶ διχασμοῦ, αἵτινες ὑπὸ ποικίλας μορφάς καὶ προσωπεῖα ἐπιδιώκουν τὴν ἀπόσπασιν Ὑμῶν ἐκ τοῦ ἐνιαιίου καὶ ζηλευτοῦ Σώματος τῆς ἱερᾶς Παρεμβολῆς τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Μείνετε ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀλληλοκατανόησι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὃν ἐστήριξαν, ἐμεγάλυνον καὶ ἐδόξασαν οἱ Πατέρες ἡμῶν. Τηροῦντες πάντα ταῦτα, οὐχὶ μόνον γεννᾶται καὶ ἀνακλίνεται ὁ Κύριος ἐν τῇ εὐπρεπισμένῃ Φάτνῃ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ράβδον τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς Δεσποτίας τῆς Δικαιοσύνης Αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὴν πλήρη ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν, τὴν ἀδιάπτωτον καὶ ἄρρητον χαρὰν τῆς εὐλογίας καὶ προστασίας Αὐτοῦ καὶ τὴν δόξαν, τὸ ἄφθιτον μεγαλεῖον τῆς μῆς ἡνωμένης, ἀδιαιρέτου, ἀσυγχύτου καὶ ἀπαστραπτούσης Ὁρθοδόξου ἡμῶν Παρεμβολῆς.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης ἀπάντων ὑμῶν

Ὁ Ὁ Ἀδελφῶν ΑΓΓΕΕΝΤΙΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ρία, ΣΠΗΛΑΙΟΝ τὸ τέρμα! Σπήλαιον ἡ Γέννησις, σπήλαιον λαξευμένον ὁ Τάφος, πρὶν τὴν Θριαμβευτικὴν Του Ἀνάστασιν. Ἐνα περίεργον δρομολόγιον ἀκολουθεῖ ὁ Αὐτρωτὴς τοῦ κόσμου κατὰ τὴν κοσμοσωτὴρα διαδρομὴ Του. Ἀλλὰ ἂς προσέξωμεν τὸ Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως!

Πόσον καταγνηκτικὸν εἶναι τὸ πλαίσιον τοῦ ἱεροῦ Σπηλαίου τῶν Χριστουγέννων; Μέσα σ' αὐτὸ ἀνατέλλει ὁ Νοστής Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης! Στὸν ἀκατέργαστον καὶ ἀκαλαίσθητον χώρον του τὰ Ἐπουράνια Χερουβεὶμ καὶ οἱ μελωδικοὶ Ἄγγελοι ὑποκλίνονται μὲ φόβον καὶ ἔκστασιν μπροστὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Βασιλέως τῶν!

Ἐκεῖ καταφθάνουν ἀσθμαίνοντας οἱ ἀπλοῖκοι ποιμένες καὶ μὲ κατὰπληξιν ἐπαληθεύουν τὴν χαροποὶον τῶν Ἀγγέλων πληροφορίαν, «ἐτέχθη ὑμῖν Σωτήρ!» Καὶ ἔτσι κατὰ τὴν ἔκφρασιν μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας μας Πατρός, τὸ Σπήλαιον γίνεται τὸ σημεῖον προσεγγίσεως, τῶν ἕως πρὸ δλίγου τεραστίως ἀπεχόντων, Γῆς καὶ Οὐρανοῦ!

Περίεργη ἡ ἀνθρωπίνῃ διάνοια καὶ ἐρευνητικὴ διερωτᾶται: «Γιατί ἐπέλεξε ἡ Θεία Πρόνοια τὸ Σπήλαιον σὰν τόπον προσγειώσεως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ;

Καὶ ἂν τότε τὰ ἀνάκτορα τῶν μεγιστάνων τῆς γῆς ἦταν κατάμαυρα ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰ πανδοχεῖα γεμάτα ἀπὸ διαφθορά καὶ ἀκολασία, ὁ ταπεινὸς οἰκίσκος τῆς Παγάννου Κόρης δὲν ἦταν κατάλληλος γιὰ τὸ ἔργον αὐτό; Γιατί διερωτᾶται ὁ ἄνθρωπος νὰ ὀδηγηθῇ στὸ Σπήλαιον ἡ Θεοτόκος καὶ ὄχι στὴν ταπεινὴ στέγη κάποιου ταπεινοφρονος νοσταλγοῦ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν;

Ἡ ἀπάντησις δύσκολη καὶ χάγεται μέσα στὴν περιοχὴν τῶν ἀνεξερευνητῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ! Ὁμως, ἡ εὐσεβὴς καρδιὰ τοῦ πιστοῦ διαισθάνεται, ὄχι πρὸς ἐκανοποίησιν μῆς ματαίας περιεργείας, ἀλλὰ γιὰ νὰ γεμίσῃ ἡ καρδιὰ ἀπὸ τὸ δέος καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ γιὰ νὰ ἀναφωνήσῃ συγκινητικὰ: Ὡς ἐμαγαλύνθῃ τὰ ἔργα Σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας...

Τὸ ἔργον τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἔχει ὡς γενεσιουργὸν αἷτιον καὶ κατευθύνουσα δύναμιν, τὴν ἀπροσμέτρητη Ἀγάπη τοῦ Πλάστου πρὸς τὸ πλάσμα Του. «Οὕτω γὰρ ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενὴ ἔδωκεν». (Ἰωάν. Γ' 6).

Τελειουργεῖται δὲ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Γεν-

νήσεως έξω τῶν ὄρων καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς φύσεως καὶ μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης δυνατότητος. Καὶ αὐτὸ γιατί ἔχει τὸν χαρακτήρα μιᾶς νέας δημιουργίας, μιᾶς ἀναγεννήσεως, μιᾶς κοσμογονίας στὴν πραγματικῶς τῆς ὁποίας ὁ ἀνθρώπινος παράγων στέκεται ἐκθαμβός.

Καὶ ὅπως κατὰ τὴν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων δὲν διεφθάρει μόνον ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις, ἔτσι ἐπεβάλλετο μετὰ τὴν Θεϊαν Ἐνανθρώπησιν, ὅχι μόνον νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΘΗ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ. Τὸ Θεῖον Νήπιον ὅπως ἀνακλίνεται ἡρεμὸν καὶ χαμογελαστὸ στὴ Φάτνη τοῦ Σπηλαίου ἐξαγιάζει τὴν φύσιν, τὸ σπήλαιον, τὴν γῆν ὅλην, ὥστε νὰ παύσῃ πλέον νὰ ἀποτελῇ γιὰ τὸν ἄνθρωπον τόπον ἐξορίας καί, τὴν «μακρὰν χώραν» στὴν ὁποίαν διεσκόρπισεν ὁ ἄσωτος τὰς δωρεὰς τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἄς τὸ νοιώσωμεν λοιπὸν αὐτό! Τὸ πρῶτον δώρον τοῦ Θεοῦ Βρέφους εἶναι ὁ ἐξαγιασμός τῆς φύσεως! Πόσον ὁμῶς λίγοι τὸ καταλαβαίνουν, ἐμβαθύνουν στὴν σημασίαν αὐτή; Ἀλλὰ δὲν ἐξηγγίανεν μόνον τὴν φύσιν μετὰ τὴν Θεϊαν Ἐπιφάνειάν Του στὸ Σπήλαιον τὸ Θεῖον Βρέφος, ἀλλὰ ὑπέδειξεν καὶ τὰ αἰσιώδη στοι-

χεῖα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συνθέτουν τὴν ζωὴν μας ὥστε αὐτὴ νὰ καθίσταται ἀξία τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Μοναδικῆς Θουσίας τοῦ Γαλγοθα.

Τὸ Σπήλαιον μετὰ τὴν σιωπηλὴν φλυαρίαν τῶν ἀκατεργάστων πετρωμάτων του καὶ πτυχῶν του, ΒΟΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΗΡΥΤΤΕΙ, σὰν εὐλαὸς διμλητής, ὅτι Η ΑΠΛΟΤΗΣ, ΤΟ ΑΠΕΡΙΤΤΟΝ, ΤΟ ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΥΤΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ, Ἡ Η ΠΡΟΣΙΤΗ ΚΑΤΑΔΕΚΤΙΚΟΤΗΣ, ΤΟ ΤΑΠΕΙΝΟΝ ΣΧΗΜΑ, Η ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ, συνθέτουν τὴν μορφὴν χριστιανικῆς καρδιᾶ στὴν ὁποίαν καταδέχεται νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ ἐπαναπαύεται ὁ Ἐνανθρωπήσας Λόγος.

Ἄς τὸ νοιώσωμεν καλὰ αὐτό! Ὁ Νοητὸς Ἥλιος τῆς Χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Οὐρανοῦ, μεσουρανεὶ στὶς καρδιὰς καὶ τίς ἐξαγιάζει ὅταν αὐτὲς διοῦν (ζοῦν) τὸ φρόνημα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ.

Πόσοι ὅταν θὰ κτυπήσουν οἱ καμπάνες γιὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Γέννησιν θὰ εὐρεθοῦν στολισμένοι μετὰ τὴν ΑΡΕΤΗΝ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ; Ἄς ἀναμείνωμεν...

Ε.

Οἰκογενειακὴ Στήλη

ΤΟ ΒΑΘΥΤΕΡΟΝ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Τέξεται δὲ Υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα Αὐτοῦ Ἰησοῦν. Αὐτὸς γάρ σώσει τὸν λαόν Αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν». (Ματθ. α'. 20—21).

Ἐνῷ κυλᾷ τόσον γρήγορα ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ροὴ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ζωῆς παρασύρει κάθε τι ἀνθρώπινον καὶ ἐφήμερον, ὅμως, κάθε τέλη Δεκεμβρίου, στέκεται μετὰ ἑκστασιν ἡ Ἀνθρωπότης σύμπασα μπροστά στὸ μεγαλύτερον ἱστορικὸ γεγονός τῆς, ποὺ εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ κοσμοϊστορικὸ Θαῦμα τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὑπὸ τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης τῆς Ναζαρέτ εἰσῆλθε στὴν ἐμπειρίαν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐγίνε τὸ μοναδικῆς ἀξίας γεγονός, ποὺ συγκλονίζει κάθε ἀνθρώπον ἀδιακρίτως Φύλης, γένους, Φύλου, μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως. Τὰ μεγαλύτερα δὲ πνεύματα ὅλων τῶν αἰώνων, τῶρα καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, ποὺ διέτριψαν στὴν ἐπισταμένην μελέτην τῶν Ἱερῶν Κειμένων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὑποχρεώθηκαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν Θεόν - Νήπιον καὶ νὰ ὁμολογήσουν πίστιν καὶ ἀνφοσίωσιν σ' Αὐτόν. Ἀκόμη καὶ οἱ μεγάλοι Μύστοι τῆς Ἀρχαιολογίας, τῆς Παλαιογραφίας καὶ τῆς Ἐπιγραφικῆς

ἐνισχύθησαν στὸ ἔργον τους ἀπὸ τὴν διάσωσιν τῶν ἱστορικῶν Τόπων ἐνθα «ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου».

Ἀληθινά, πόσον ὕψηλόν καὶ βαθὺ εἶναι τὸ νόημα τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς τῶν Δεσποτικῶν Ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας; Πόσον αἴγλην καὶ λαμπρότητα τῆς δίδουν ἀκόμη καὶ ἐπιβλητικότητα, οἱ ἐόρται καὶ κοσμοχαρμόσυννοι ὕμνοι καὶ ψαλμοὶδίες;

Πλημμυρίζουν οἱ Ναοὶ τῶν Μεγαλουπόλεων καὶ τῶν μικρῶν πόλεων, ἀπὸ κόσμον ποὺ σηκώνεται ὀρθροῦ θαθέως γιὰ νὰ μετάσχῃ τῆς Ἐορτῆς καὶ Πανηγύρεως καὶ μεταλάβῃ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Συγκινητικώτερα εἶναι ἡ σκηνὴ τῆς προσελεύσεως τῶν πιστῶν στὴν ὑπαθρον, ἐκεῖ ὅπου ἀκόμη διατηροῦνται—ὅπου διατηροῦνται—ἀγνὲς οἱ ψυχὲς τῶν ἀπλοϊκῶν ἀγροτοποιμένων ποὺ δομίζουν τοὺς πρώτους ποιμένας—προσκυνητὰς τοῦ Θεοῦ Βρέφους, τοὺς Ἀδὰ, Ἐφραίμ, Ἐλεαζάρ, κατὰ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν. Βλέπει κανεὶς ἐκεῖ νὰ προσέρχονται οἰκογενειακῶς καὶ νὰ ἀνάπτουν τὰ ἀγνοκέρια τους καὶ νὰ προσφέρουν τὰ δῶρα των. Στὸν τραχὺ τῆς ζωῆς των ἀγῶνα, ἐκεῖ ποὺ καθημερινῶς παλαίουν μετὰ τὰ ἀγρία στοιχεῖα τῆς φύσεως, μοναδικὴ των χαρὰ καὶ πανηγύρι τῆς ζωῆς,

είναι να γιορτάσουν τα Θεία Χριστούγεννα, έτσι γιατί μόνον ο Θεός Βασιλεύς της Βηθλεέμ είπε! «Κάγω άναπαύσω ύμεις».

Και ένφ οι προσευχές μυριάδων ανθρώπων και λαών άνέρχονται προς τα άνω και υποκλίνονται χιλιάδες χιλιάδων πρό της Άγίας Φάτνης, όπως κάποτε οι μεγιστάνες της Άνατολής Βαλτάσαρ, Γασπάρ και Μελιχώρ, άπειρες ψυχές έκφράζουν προς τόν τεχθέντα Κύριον τις σκέψεις των, τους ίερούς των πόθους και τους εύλαβείς στοχασμούς της ψυχής των, άποκαλύπτουν τις άμαρτίες των και ζητούν την εύσπλαχνία Του και την συγχώρησιν και την λύτρωσιν, «ώς τόν μόνον δυνάμενον έστάσαι τας άμαρτίας ήμών».

Δυστυχώς όμως δέν έχει από όλους τους πολιτισμένους, λαούς της γής κατανοηθή τό νόημα τό βαθύτερον των Χριστουγέννων. Γι' αυτό και βλέπομεν στην άναστασιμένην έποχήν μας να έχη τεθή στο περιθώριον τό Θεϊον και Άνέσπερον Φώς τοϋ Εύαγγελίου Του, μέ συνέπεια ή παρέκκλις αυτή και ή περιφρόνησις να προσκομίζη στον άνθρωπον τά δυσάρεστα και όλέθρια κακά ποϋ καλύπτουν σήμερα τους περισσότερους Λαούς της γής. Νωπόν είναι ακόμη τό αίμα τό όποϊον άσχοσα, χύθηκε επί έγκομση και πλέον χρόνον στον Αίθωνα, γιατί δέν συνετίσθησαν ακόμη οι άρχοντες και οι ισχυροί της γής από τό τόνον αίμα ποϋ χύθηκε κατά τόν τελευταίον Παγκόσμιον πόλεμον.

Και ένφ από όλα τά σημεϊα τοϋ κόσμου στέλλονται έκκλήσεις για την ειρήνην, όμως δέν αντιλαμβάνονται όλοι ότι! τότε μόνον ΘΑ ΕΙΡΗΝΕΥΣΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΟΤΑΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΕΡΤΕΛΕΙΟΣ ΚΩΔΙΕ ΤΟΥ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ! ΓΙΝΟΥΝ Ο ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ, ποϋ θα ρυθμίζη τις σχέσεις των λαών της γής και θα επίλυη τά άναφυόμενα έκάστοτε προβλήματα αυτών.

Άλλά έως ότου οι λαοί της γής όλης, κατανοήσουν την μεγάλην αυτήν αλήθεια, έμεις, Λαός τοϋ Κυρίου Άγιος, βλέποντας τά κακά και τους όλέθρους ποϋ δημιουργεί στον κόσμο ή άποστασία αυτή και ή άρνησις τοϋ Χριστοϋ ως ένωθούμε πειδ θερμά μετά τοϋ τεχθέντος Σωτήρος μας και προσφέροντας τά δώρα της καρδιάς μας ΠΙΣΤΙΝ ΑΦΟΣΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΝ ως Τόν ίκετεύομεν να λάμψη σάν "Ηλιος Δικαιοσύνης και εύλογία Ειρήνης Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ, ώστε να διαλυθούν τά σκότη της άμαρτίας και έμεις σάν "Έθνος περιούσιον και σάν Έκκλησία άγωνιζομένη κατά παντός κακοϋ έχομεν την βοήθειαν και την προστασία Του. Εΐδε.

ΕΙ

ΜΕΤΑΛΛΥΝΑΡΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

(Ψαλλόμενα εις "Ηχον Γ' προς τό «Ακατάλυτον εσί...»)

«Άγει νυν πάσα ή γή, ούρανός τε Έορτήν, σν ήμιν αγάλλονται Άγγελοι έν Ούρανοις.»

«Βουληθείς ο Πλαστοργός ίνα σώση τόν Άδάμ, τίκεται έν Βηθλεέμ εκ Παρθένου της Άγνης.»

«Ένός άπαν των βροτών συνευφράνθητε ήμιν, τή Γεννήσει τοϋ Θεοϋ έν τή Φάτνη ως Βροτοϋ.»

«Δεϋρο δή πάσα ή γή, συνευφράνθητε πιστώς, ο ζωής σν χορηγός όρέφος καθοράται νυν.»

«Έν τή Φάτνη Ίησοϋ, της ζωής ο Γλυκασιμός, πώς ως όρέφος έν αυτή προσκυνήσαι λυτρωτά.»

«Η Λαβίς ή μυστική, ή τόν άνθρακα Χριστόν, συλλαβούσα έν γαστρί Σϋ υπάρχεις Μαριάμ.»

«Κατελθόντα επί γής τόν Δεσπότην τοϋ παντός, προσεκύνησαν αυτόν Άγγελοι και γηγενείς.»

«Λάμπρυνόν μου την ψυχήν, και τό φώς τό αίσθητόν, όπως ίδω καθαρώς, τόν Δεσπότην έν σαρκί.»

«Μητροπάρθενε Άγνή, ή Τροφός τοϋ Παντοργού, νυν ως όρέφος επί γής, τόν Δεσπότην γαλουχείς.»

«Νέον Βρέφος επί γής, είδον σέ ω Πλαστοργέ, ίνα σώσης τόν Άδάμ εκ χειρός τοϋ ποτηροϋ.»

«Όν οι άνω Λειτουργοί, τρόμφ λιτανεύουσιν, κάτω νυν οι γηγενείς προσκυνούσιν εύσεβώς.»

ΔΟΞΑ ΠΑΤΡΙ,

«Η Τή Φύσει μέν Μονάς, τοίς προσώποις δέ Τριάς, φύλαττε τους δούλους σου τους πιστεύοντας εις Σέ.»

ΚΑΙ ΝΥΝ ΚΑΙ ΛΕΙ.

«Θεοτόκε ή Έλπίς πάντων των Χριστιανών, σέπει φρούρει, φύλαττε τους έλπίζοντας εις Σέ.»

ΜΑΘΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

«ΑΣΑΤΕ»

«Άσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ή γή και έν εύφροσύνη άνυμνήσατε λαοί ότι δεδόξασται»

(Εκ των Ύμνων των Χριστουγέννων)

Τραγουδείστε! Νά ή έντολή τοϋ Ύμνου των Χριστουγέννων, γιατί κάθε σημαντικό γεγονός της ζωής τοϋ ανθρώπου έχει σν έπακολούθημα τό κλάμμα ή τό γέλιο.

Γιατί και τά δυό αυτά είναι ή έκφρασις της ανθρώπινης ψυχής στις διάφορες της ζωής μας διακυμάνσεις, λύπης ή χαράς... Και είναι τόνον λεπτεπίλεπτον και άσήμαντο τό διάφραγμα ποϋ χωρίζει τό κλάμμα από τό τραγούδι, άφοϋ όχι σπάνια ή μεγάλη χαρά της ζωής έκφράζεται μέ τό συγκινητικό κλάμμα και ο μέγας πόνος τοϋ ανθρώπου μέ τό τό τραγούδι τοϋ μερολογίου.

Γι' αυτό και τό μεγάλο γεγονός της Θείας Έκνανθρωπήσεως, σν μιά και μοναδική στο είδος της χαρά, όχι μονάχα στην παγκόσμια ιστορία αλλά και μέσα στην ψυχήν τοϋ ανθρώπου, μάς καλεί να «άσωμεν», να τραγουδήσωμεν, την «Ένσάρκωσιν τοϋ Άύλου και Άνάρχου Θεοϋ και την «πνευματοποίησην» τοϋ δεικοϋ ανθρώπου, άφοϋ τό Κοσμοσωτήριο γεγονός της Βηθλεέμ άνοίγει την είσοδον τοϋ άποστατήσαντος ανθρώπου στην μεγάλην χαράν των Ούρανών και την αϊωνιότητα.

Και αυτή ή αλλαγή τοϋ ανθρώπου συγκινεί τόνον ώστε ζητά ή Έκκλησία μέ μήνυμά της τό τραγούδι μας: «Άσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ή γή».

Νά τραγουδήσῃ ο κόσμος, όχι άλλα τραγούδια ποϋ θα σκοτώσουν την ψυχήν του, αλλά να τραγουδήσῃ «τῷ Κυρίῳ». Νά τραγουδήσῃ ή Οικουμένη για

Διατί αναφέρονται αἱ ἁμαρτωλαὶ γυναῖκες εἰς τὴν Γενεαλογίαν τοῦ Ἰησοῦ;

«Ὁ δὲ Ἰουδας ἐγέννησε τὸν Φαρές καὶ τὸν Ζαρά από τὴν Θάμαρ» Τὶ ἐπιδιώκεις, ἄνθρωπε, ὑπενθυμίζων ἱστορίαν, ἣ ὅποια περιέχει παράνομον συνέχειαν; Καὶ διατί τὸ λέγει αὐτό; Ἀσφαλῶς, εἰς κάποιους κατέγραφε τὴν γενεαλογίαν ἀνθρώπου καταγομένου ἀπὸ ἀσχημάτων γένος, ἥτο φυσικόν νὰ ἀπέκρυπτεν αὐτὰ τὰ γεγονότα. Τώρα, ὅμως πὺ γενεαλογεῖ τὸν σαρκικὸν Θεόν, ὅχι μόνον δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπᾷ αὐτὰ, ἀλλ' ἀντιθέτως, πρέπει νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν δημοσιότητα, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Διότι δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν κατήλθεν ὁ Κύριος εἰς τὴν γῆν, ὅχι βέβαια, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἰδικὰς μας ἁμαρτίας, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰς ἐξαφανίσῃ. Ὅπως ἀκριβῶς προκαλεῖ τὸν

θαυμασμόν, ὅχι ἐπειδὴ ἀπέθανεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπέστη σταυρικὸν θάνατον. (Εἶναι, βέβαια, ἐπονεϊδιστος αὐτὸς ὁ θάνατος, ἀλλ' ὅσον πῶ ἐπονεϊδιστος εἶναι, τόσον πῶ φιλόανθρωπον ἀποδεικνύει τὸν Ἰησοῦν). Τὸ ἴδιον εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν Γέννησιν. Δὲν εἶναι, δηλ. δίκαιον νὰ θαυμάζωμεν αὐτὸν μόνον ἐπειδὴ περιεβλήθη τὸ σῶμα καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ κατεδέχθη νὰ ἔχῃ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς συγγενεῖς, χωρὶς εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ αἰσθανθῇ ἐντροπὴν διὰ τὰ ἰδικὰ μας κακὰ. Καὶ αὐτὸ τὸ διακήρυσεν ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν τῆς Γεννήσεως, ὅτι, θεηλαθῇ, διὰ κανένα ἀπὸ τὰ δικά μας δὲν ἐντρέπεται, διδάσκων καὶ ἡμᾶς μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ νὰ μὴ νοιώθωμεν ἐντροπὴν διὰ τὴν κακίαν τῶν προγόνων μας, ἀλλὰ ἕνα μόνον νὰ ἐπιθυμώμεν διακαῶς, τὴν ἀρετὴν.

Ἀναμφιβόλως, ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἔστω καὶ ἂν κατάγεται ἀπὸ ἀλλόφυλον πρόγονον ἢ ἐγεννήθη ἀπὸ πόρνην μητέρα, ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο ἤμπορούσε νὰ εἶναι αὐτό, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστῇ καμμίαν φθοράν. Πραγματικά, ἀφοῦ τὸν ἴδιον τὸν πόρνον δὲν ἤμπορεῖ καθόλου νὰ ἐντροπιάσῃ ὁ προηγούμενος βίος του, ὅταν πλέον ἀλλάξῃ διαγωγὴν, πολὺ περισσότερον δὲν ἤμπορεῖ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἢ κακίαν τῶν προγόνων νὰ ρίψῃ εἰς τὴν κατασχόνην ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος κατάγεται ἀπὸ πόρνην καὶ μοιχαλίδα μητέρα, ὅταν ὁ ἴδιος εἶναι ἐνάρετος.

(Ἐπαντᾷ ἀγ. Πατέρων, Τόμος 63)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη βιβλίον «ΨΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ὙΜΝΟΙ», μὲ σκοπὸν τὴν δυνατοτέραν ἐξυπρέτησιν τῶν Ἱεροφαιτῶν κατὰ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας.

Χωρίζεται εἰς δύο μέρη: Τὸ πρῶτον περιέχει ἀπλᾶ κείμενα, διὰ τοὺς πρακτικούς Ἱεροφαιτάς καὶ τὸ δεύτερον περιέχει μουσικὰ κείμενα διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν.

Α' μέρος: α) Ἀνοιξαντάρια Β) Πολυέλεος «Δούλοι Κύριον γ) Πολυέλεος «Λόγον ἀγαθόν» δ) Στιχολογία τῆς Α' Ὠδῆς ε) Στιχολογία τῶν Αἰνῶν στ) Δοξολογία ζ) Ἐκλογὴ ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ.

Β. Μέρος α) Ἀνοιξαντάρια β) Πολυέλεος «Δούλοι Κύριον γ) Πολυέλεος «Λόγον ἀγαθόν» δ) Ἀργὴ δοξολογία Γρηγ. Πρωτοφάλτου ἡχ. δ. χρωματικός.

Ἄπαντα τοῦ Β' μέρους τονισμένα μουσικῶς πρὸς ἐξυπρέτησιν τῶν μουσικῶς κατηρτισμένων Ἱεροφαιτῶν.

Τιμᾶται δρχ. 5 καὶ διατίθεται παρὰ τῶν Γραφείων μας καὶ παρὰ τοῦ ἐκδότου:

Ἱερὰ Εὐθύμιον τηλ. 6516221 Ἀθήναι
ἐκ τῶν Γραφείων

τὸν ἐρχομόν, στὸν κουρασμένον κόσμον, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Νὰ τραγουδήσῃ τὸν Ἰῶν — Θεὸν ὁλόκληρος ὁ κόσμος καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην Του γιὰτὶ, ἐπὶ τέλους, σ' αὐτὴ τὴν ἀκαθάρτην πορείαν τοῦ ἀνθρώπου, πού ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ξεχνοῦν, ἔρχεται ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ τὸν συντροφεύσῃ καὶ νὰ τοῦ κρατήσῃ τὰ ἔαρη καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς.

ΑΣΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΩ ΚΥΡΙΩ ΠΑΣΑ Ἡ ΓΗ

Νὰ τραγουδήσῃ καὶ νὰ σκιρτήσῃ γι' αὐτὴν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συγκατάβασιν τοῦ Θεοῦ. Νὰ τραγουδήσῃ ἀπὸ χαρὰ γιὰτὶ τοῦ ἐτοίμασεν ὁ Θεὸς τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν. Μὰ ἀραγε ἐφέτος τοῦλάχιστον θὰ ἀκούσων οἱ χριστιανοί, αὐτὸ τὸ μήνυμα πού μας δίνει ἡ Ἐκκλησία μας; Θὰ τραγουδήσουν καὶ θὰ χαροῦν ψυχικά γιὰ τὸ μεγάλο Γεγονός; Θὰ κατορθώσουν τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν ἡμέρα πού γεννιέται ὁ Χριστός, ν' ἀφήσουν ὅσα καθημερινὰ λέγουν τραγούδια ρυπαρὰ καὶ πανάθλια πολλάκις, τραγούδια τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς σαρκολατρείας καὶ τῶν ἐνοστικῶν, γιὰ νὰ ποῦν τὸ τραγούδι τοῦ Θεοῦ; Πόσες χρονιὲς πέρασαν χωρὶς νὰ νοιώσῃ ὁ ἄνθρωπος ὁ βαπτισμένος καὶ μυρωμένος τὰ ἀληθινὰ Χριστούγεννα; Γιὰτὶ πνιγμένος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τίς ἀναθυμιάσεις τοῦ κοσμικοῦ περιβάλλοντος καὶ βραχισμένος ἀπὸ ὅσα τραγούδια τοῦ ἔδινε ὁ κόσμος ἀφῆνε νὰ περνᾷ ἡ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ χωρὶς νὰ θυμᾶται τὸ τραγούδι τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ τραγούδι τῶν Ἀγγέλων.

ΑΣΑΤΕ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Χριστιανοί, σήμερα καὶ αὔριον καὶ σ' ὅλη σας τὴν ζωὴν. Γιὰτὶ τὸ θαῦμα καὶ τὸ Μυστήριον τῆς ἀγίας Φάνης μπορεῖ, ἂν τὸ θέλωμεν, νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ στὴν Φάνην τῆς ψυχῆς μας, καὶ ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΚΑΙ ΤΡΙΣΜΑΚΑΡΙΟΙ ἐκεῖνοι πού θὰ σταθοῦν συγκινημένοι καὶ μετανοημένοι γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸν παναρμόνιον ἀγγελικὸν Ὕμνον.

Ε

Λόγοι Πνευματιῆς Οἰοδομῆς

“Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν,, (παροιμ. κγ,26)

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ. «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν». Ἐγώ, παιδί μου, σοῦ ἔδωσα τὴν καρδίαν διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷς, ὅπως σοῦ ἔδωσα καὶ τὸ λογικὸν διὰ νὰ μὲ σκέπτεσαι. Ὅτι προσὸν ἔχεις ἄλλως τε, διανοητικὸν ἢ σωματικὸν ἐγὼ σοῦ τὸ ἐχάρισα. Ὅτι καλὸν διαθέτεις, δῶρον ἰδικόν μου εἶναι. Ὅτι ἀγαθὸν πράττεις, μὲ τὴν ἰδικήν μου χάριν καὶ δύναμιν τὸ ἐνεργεῖς. Δός μου λοιπὸν, παιδί μου, τὴν καρδίαν σου, τὴν καρδιά πού σοῦ ἔδωσα διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷς. Ἀγάπησέ με μὲ ὅλην τὴν δύναμίν της. «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν». Δὲν θέλω νὰ σοῦ στερήσω. Ὅχι! θέλω νὰ τὴν τιμῶ περισσότερο. Δός μου τὴν καρδιά σου, διὰ νὰ κατοικῶ μονίμως εἰς αὐτήν ἐγώ καὶ ὁ Πατήρ μου καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Σοῦ τὸ ἔχω εἶπει ἄλλοτε ὅτι, «ἐὰν τις ἀγαπᾷ με... καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονήν παρ’ αὐτῷ ποιήσομεν» (Ἰωάν. ιδ’ 23).—Δός μου, λοιπὸν, παιδί μου, τὴν καρδιά σου.

Ἡ φωνὴ τοῦ πιστοῦ. Ἀλλά, Κύριε, Σὺ κατοικεῖς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ εἶναι ὁ θρόνος Σου, θρόνος «μέγας λευκός» (Ἀποκ. η’ 11), ἀστραπηδόλος, μέσα εἰς τὸ ἄδυτον καὶ ἀπρόσιτον φῶς τοῦ οὐρανοῦ. Σὺ λοιπὸν θὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν σαρκίνην καρδίαν τοῦ δημιουργήματός Σου; Σὺ εἶσαι ἀχώρητος εἰς τὸ σύμπαν, διότι ὑπάρχεις πρὸ τοῦ συμπαντος καὶ εἶσαι ὁ δημιουργός του. Σὺ ἐπαναπαύεσαι ἐπὶ θρόνου χερουβικῶ. Σέ, περιστοιχίζουν τὰ πανένδοξα Σεραφεῖμ, καλύπτοντα τὰς ὀψεις ἀπὸ τὴν υπερβάλλουσαν λαμπρότητα τῆς θεϊκῆς Σου δόξης. Καὶ πῶς θὰ ἀνδέξῃ ἡ καρδιά μου, Κύριε, νὰ βαστάσῃ Σέ, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης; Ἄλλον τόπον, ἄλλο μέρος, ἀναζητήσῃς, Κύριε, διὰ νὰ κατοικήσῃς, ὅχι τὴν καρδίαν μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ. Ὅχι, παιδί μου, ὅχι. «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν». Αὕτη μοῦ εἶναι προσφιλεσττέρα ἀπὸ τοὺς φωτεινούς δόλους τοῦ οὐρανοῦ. Αὕτη εἶναι πολυτιμότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς θησαυρούς τῆς γῆς καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Ἡ καρδιά σου, παιδί μου! Ἡ ἀθάνατος φυγὴ σου! Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κατοικῶ εἰς τὰ καλλιμάρμαρα μέγαλα τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων, οὔτε μὲ ἐλκύουν αἱ πολυτέλειαι τοῦ κόσμου. Μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου, ἐκεῖ θέλω νὰ μείνω. Νὰ μὲ φιλοξενῇς σύ, ἐφ’ ὅσον θὰ εὐρίσκεισαι εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ σέ ἔχω ἐγὼ αἰωνίως μαζί μου εἰς τὸν οὐρανόν. «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν». Ὅταν ἦλθα ὡς ἄνθρωπος εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ σέ σώσω, οἱ ἄνθρωποι τῆς εποχῆς ἐκείνης μὲ ἠγνόησαν. Δὲν ἐξετίμησαν τὴν ἀγάπην μου. Δὲν μοῦ ἔδωσαν τὴν καρδίαν των νὰ κατοικήσω εἰς αὐτήν οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ σπῖτια των δὲν μοῦ παρεχώρησαν. ἓνα σπήλαιον σκοτεινὸν καὶ ψυχρὸν μοῦ προσέφεραν. Εἰς μίαν σάπτην ξυλίνην ἀνεπαύθη τὸ ἐρεσφικόν μου σῶμα. Ἀλλὰ τώρα, θέλω, παιδί, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς νὰ μεί-

νω, νὰ μὲναι διαρκῶς εἰς τὴν καρδίαν σου. «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν».

Ἡ φωνὴ τοῦ πιστοῦ. Τὴν καρδίαν μου! Ἀλλά, Κύριε μου, αὕτη ἐμοιάζει μὲ τὸν σταυλὸν ἐκείνον τῆς Βηθλεέμ. Σπήλαιον σκοτεινῶν κακιῶν καὶ πονηριῶν, εἶναι, Κύριε, ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου. Αὕτην λοιπὸν ζητεῖς; Δὲν εἶναι ἀνάκτορον μεγαλοπρεπές αὕτη. Περικλείει ὄγκον ἁμαρτιῶν δυσβάστακτον. Μὲ τὴν ἁμαρτωλὴν συμπεριφορὰν τῆς Σὲ λυπεῖ. Πού νὰ μείνῃς εἰς αὐτήν, Κύριε; Ἡ φυγὴ μου «ὅλη ἐρημος καὶ καταπεσούσα ἐστὶ, καὶ οὐκ ἔχεις παρ’ ἐμοὶ τόπον ἄξιον τοῦ κλίνειν τὴν κεφαλὴν». Πάρε ὅτι ἄλλο ἔχω, πολὺ ἢ ὀλίγον. Πάρε τῶς θησαυρούς μου ὅλους. Σοῦ τὰ δίδω ὅλα εὐχαρίστως, ὅχι ὅμως τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἀξίζει αὕτη διὰ νὰ κατοικήσῃς Σὺ εἰς αὐτήν. Σὺ, «ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος»...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ. Παιδί μου, ἐπιμένω. Θέλω, ἀπαιτῶ νὰ μοῦ προσφέρῃς διὰ νὰ κατοικήσω τὴν καρδιά σου: «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν».

Ἡ φωνὴ τοῦ πιστοῦ. Ὁ, Κύριε μου, ἀφοῦ τόσον πολὺ ἀγαπᾷς τὴν καρδίαν μου καὶ τόσον ἐπίμονα μοῦ τὴν ζητᾷς, πάρε τὴν λοιπὴν ἔτσι ὅπως εἶναι. Ἐντρέπομαι διὰ τὴν ἀσχημίαν τῆς. Θλίβομαι διὰ τὴν πτωχείαν τῆς. Φοβοῦμαι διὰ τὰς ἁμαρτίας τῆς. Πάρε τὴν ὁλόκληρον. Μέσα εἰς τὸ βάθος τῶν κακῶν τῆς διατηρεῖ τὸν πόθον Σου καὶ τὴν ἀγάπην Σου. Πάρε τὴν καὶ κάμε τὴν μὲ τὴν χάριν Σου κήπον τῆς Ἐδέμ. Κάμε νὰ τὴν δροσίζουν αἱ αἶραι τοῦ πνεύματός Σου. Δώσε νὰ τὴν ποτίζῃ ὁ ποταμὸς τοῦ ἐλέους Σου. Καὶ κάθε φορὰ πού θὰ δέχεσαι νὰ προσέρχωμαι εἰς τὴν μυστικὴν Σου τράπεζαν, ἀξιῶνέ με νὰ κοινωνῶ Σὲ «τὸν οὐράνιον Ἄρτον, τὴν τροφὴν τοῦ παντός κόσμου», τὸν λατρευτὸν μου Ἰησοῦν. Τότε, σύμφωνα μὲ τοὺς θείους λόγους Σου, θὰ μένῃς Σὺ ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν Σοί. Τί ἄλλο ἤμπορῶ νὰ ἐπιθυμήσω; Μοῦ ζητεῖς τὴν καρδίαν μου. Πάρε τὴν Κύριε, ἐξ ὁλοκλήρου καὶ γίνε Σωτὴρ τῆς καὶ Βασιλεὺς τῆς, Θεὸς τῆς, Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διευθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ,

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Μετά πάσης επίσημότητος, λαμπρότητος και μεγαλοπρεπείας, ετελέσθησαν τὰ εγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικητᾶ Πανόρμου Καλύμνου, τὴν Κυριακὴν 20. 9.1976 Π.Η., ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, συμπαραστατούμενου ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερομονάχων Καλλινίκου καὶ Χριστοδούλου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ απόγευμα ἐτελέσθη ἐπίσης ὁ Γάμος τῶν ἐκλεκτῶν νέων Δημητρίου Ἑμμανουὴλ Ἀλεξίου καὶ Θαλείας Νομικοῦ Ζωγραφακῆ, εἰς τὸν νεόδοκτον μεγαλοπρεπῆ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος Πανόρμου ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Κληρικῶν ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιασματος Καλυμνίων.

Διὰ πρώτην φοράν ἠτύχησαμεν νὰ ἐπισκεφθῇ, Θεία συνεργασία, τὸν τόπον μας ἀπὸ τοῦ Σχίσματος 1924 καὶ ἐντεῖθεν Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης ὁ ἀνωτέρω Μακαριώτατος, ὅστις ἠλόγησε τὸν πρῶτον ἐνταῦθα

Γάμον καὶ τὴν Νῆσον μας καὶ διὰ τοῦ γεγονότος τούτου καὶ καταλλήλου ὁμιλίας Του, διέλυσε προκαταλήψεις καὶ ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητα καὶ νομιμότητα τῶν ὑπὸ αὐτῶν τελομένων Ἱερῶν Μυστηρίων, τόσον ἀπὸ πλευρᾶς Ἐκκλησιαστικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ Κρατικῆς τοιαύτης, τονίσας, ὅτι, ὅπως τὰ Ἱερά Μυστήρια τὰ πρὸ τοῦ Σχίσματος, ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι τοῦ 1924 ἦσαν ἐγκυρα, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν τελοόμενα τοιαῦτα εἶναι ἐγκυρότατα καὶ κανονικότερα, καθότι οὐδὲν ἐξ ἐκείνων μεταβέβλημεν, ἀκολουθήσαντες πιστῶς καὶ ἀπαρσαλεύτως τὴν γραμμὴν ἐκείνων τῶν ἀσίδιμων Ἀγ. Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διαφωνήσαντες εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ εὐρυτολογίου, στοιχάντες εἰς Πανορθόδοξους ἀποφάσεις Ἱερῶν Συνόδων, αἵτινες κατεδίκασαν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ εὐρυτολογίου διὰ φρικτῶν ἐπιτιμιῶν. Προσέθεσαν ἐν συνεχείᾳ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι οἱ Παλαιοσημρολογίται ἀκωλύτως καὶ ἐλευθέρως

Ἀπὸ τὸν Γάμον Δημητρίου Ἑμμ. Ἀλεξίου καὶ Θαλείας Ζωγραφακῆ
τελεσθέντα τὴν 20)9)76 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Φωτεινῆς
Πανόρμου Καλύμνου

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΤΩΝ ΙΕΧΩΒΙΤΩΝ

2. Ποίος ὁ ἰδρυτὴς τῆς αἵρέσεως

Μετά τὰ εἰσαγωγικά αὐτά, ἃς ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά καὶ τοῦ ἰδρυτοῦ των Καρόλου Ρώσελ, ἀπὸ τῇ ζωῇ τοῦ

δύνανται νὰ τελοῦν τὰ Μυστήριά τους.

Οὕτως ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ τοῦ Μακαριωτάτου ἐν-
ταῦθα ὠφέλησε τὰ μέγιστα τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ
τοὺς ἀντιθέτους, τοὺς ἔχοντας ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ
τοῦ ἐκτολογίου.

Δι' ὃ καὶ εὐγνωμόνως εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὴν
Αὐτοῦ Μακαριότητα εὐχόμενοι, ὅπως συχνὰ μᾶς ἐπι-
σκέπεται καὶ τονώνει ἡθικῶς ἅπαντας ἡμᾶς τοὺς ἀπο-
τελούντας ἐδῶ τὸ ἀκραῖον φυλάκιον τῆς Ὁρθοδόξιας
ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατείᾳ.

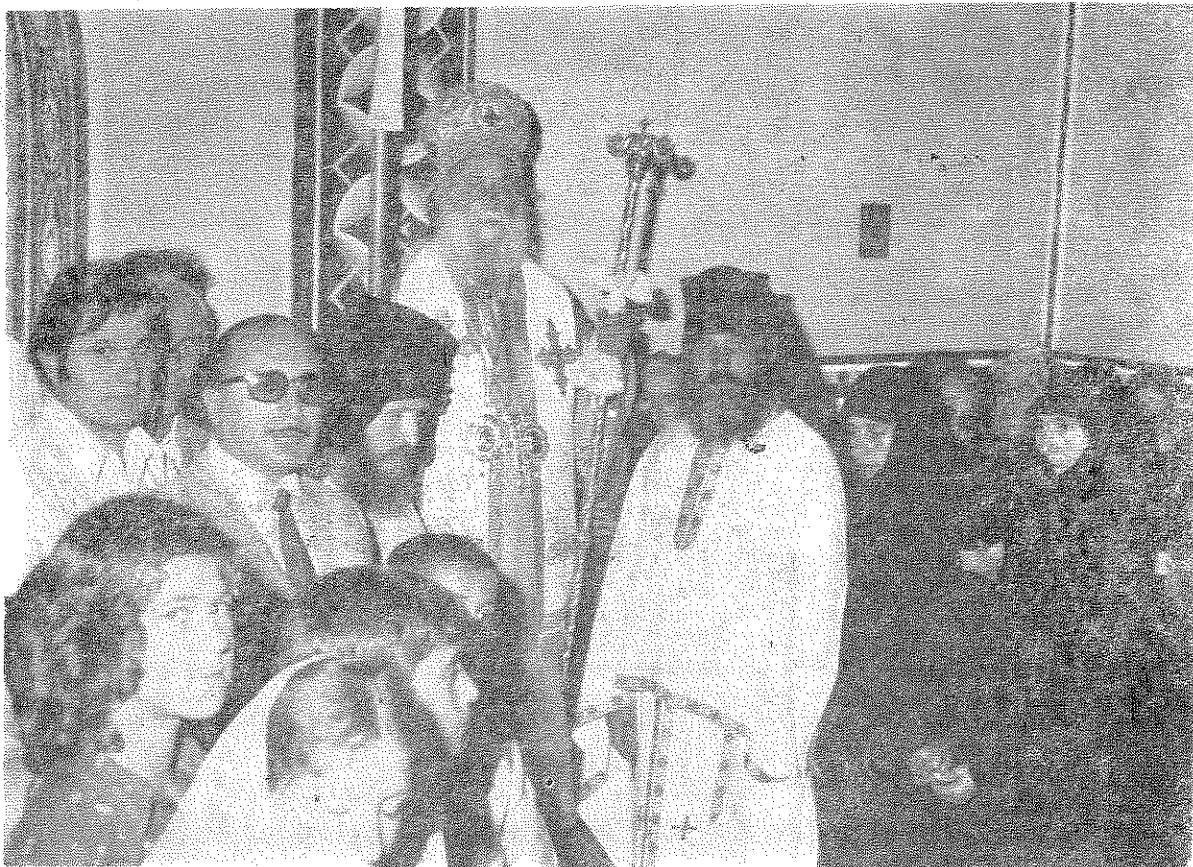
Καλλίνικος Ἱεραμόναχος Καραφυλλάνης

Ἐφημέριος Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγ. Νικήτα—Πανόρμου, Καλύμνου

ὁποίου θὰ φανῇ ὁ ἀνθρωποκεντρισμὸς καὶ ἐγωϊσμὸς,
ποὺ τὸν ὠδήγησε νὰ ἀπορρίψῃ τὴν πίστιν τῶν Ἀπο-
στόλων καὶ τῶν Πατέρων καὶ νὰ υἱώσῃ τὴν ἰδικήν
τοῦ ἐρμηνείαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὡς τὴν τελείαν
καὶ τελειωτικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ. Σημειωτέον
ὅτι ὅλοι οἱ αἱρετικοί, ἐπίστευαν τὸν ἐαυτὸν τοὺς ὡς
προφήτην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ρώσελ ἐγεννήθη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1852
εἰς τὸ Πίτσμπουργκ τῶν Η.Π.Α. ἀπὸ γονεῖς Διαμαρ-
τυρομένους καὶ μικρὰς μορφώσεως. Ὁ ἴδιος δὲν ἔτυ-
χει ἐπαρκoὺς μορφώσεως, διότι εἰς ἡλικίαν ἑνδεκα-
ετῶν ἐγκατέλειπε τὸ σχολεῖον, συνεταγίσθη μὲ τὸν
πατέρα του καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον ἐσημείωσε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Εἰς ἡλικίαν
16 ετῶν ἱδρύσεν ἰδικὸν τὸν κατάστημα καὶ ἔπειτα πολ-
λὰ ἄλλα. Εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἀπέκτησε πε-
ρισσότερον 250.000 δολλαρίων. Τὴν περὶ τὸ ἐμπόριον
καὶ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα ἱκανότητά του θαυμάζον-

Ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικήτα εἰς Πανόρμον
Καλύμνου τὴν 20/9/76

Περὶ τῆς Ἱερωσύνης

Α) Ἡ ἱερωσύνη καὶ τὸ κύριον ποιμαντικὸν ἔργον

Τί εἶναι ἱερωσύνη; Ἡ ἐκκλησία τελεῖ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν μελῶν αὐτῆς δι' ἰδιαιτέρων ὀργάνων, τῶν λειτουργῶν ἢ ποιμένων αὐτῆς, κατασταθέντων πρὸς τοῦτο κατ' ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος. Οἱ λειτουργοὶ δὲ οὗτοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ καὶ κληρικοί καλούμενοι, ἀποτελοῦσι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱεραρχίαν, ἣν εἰς ἰδιαίτερα τάξεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, θεία χάρις καὶ δι' ἐπισήμην κανονικῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας κατασταθεῖσα εἰς τὸ ἱερατικὸν ἔργον, διαιρούμενοι εἰς ἀνώτερον καὶ κατώτερον κλῆρον. Καὶ ἀνώτεροι μὲν εἶναι οἱ διὰ κανονικῆς χειροτονίας λαβόντες ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἱερω-

σύνης τὸ χάρισμα καὶ ἀξίωμα αὐτῆς, διακρινόμενοι εἰς τρεῖς βαθμούς, τὸν τοῦ ἐπισκόπου, πρεσβυτέρου καὶ διακόνου, κατώτεροι δὲ οἱ διὰ χειροθεσίας δηλ. δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου, καθιστάμενοι βοηθοὶ τῶν λειτουργῶν, οἱ ὑποδιάκονοι, ἀναγνώσται, ψάλλται, γεωκόροι κ.τ.λ. Οἱ ἀνώτεροι κληρικοί ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως ἱερατικὴν τάξιν, διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ κυρίως λειτουργοὶ καὶ κυβερνῆται τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ κατώτεροι εἶναι μόνον ἀπλοὶ βοηθοὶ αὐτῶν. Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου ποιμένες θεωροῦνται μόνον οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἔπειτα οἱ πρεσβύτεροι, ὡς κατ' ἐξοχὴν πνευματικοὶ ποιμένες, ἀγαλαβόντες τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς λογικῆς ποιμένης, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης χειροτονίαν αὐτῶν, δι' ἧς λαμβάνουν τὸ χάρισμα τοῦτο.

Τες οἱ ὁπαδοὶ του, ἐπίστευον ὅτι: εἶχεν ἑβραϊκὴν καταγωγὴν, διότι μόνον οἱ Ἑβραῖοι παρουσίαζον ἐμπορικὸν δαμόνιον ὡς τοῦ Ρῶσσελ. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἦτο δι' ἐκείνους ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰεχωβά, ἐπίστευον ὅτι καὶ ὁ Θεὸς εἶναι οἰκονομολόγος τύπου Ρῶσσελ.

«Ὁ Ἰεχωβά, ἔλεγον, εἶναι μέγας οἰκονομολόγος... καὶ ὁ ἀδελφὸς Ρῶσσελ ἔχει τὴν Θεοσιδὴ ταύτην ἰδιότητα τῆς οἰκονομίας καὶ μάλιστα εἰς μέγα βαθμόν».

Ὅσῳς μετέβαιναν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ ἀγοράσῃ κάτι, ἐπλήρωνε τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔκρινε δικαίαν καὶ ὄχι τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τοῦ ἐζήτει ὁ πωλητής». Ἐν τῷ μεταξύ συνεδρῶν μετὰ τὴν ἀφῆσιν τῶν Ἀντεντιστῶν (ἡ τῆς 7ης ἡμέρας) ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐδανείσθη τὴν πλάνην περὶ χιλιοτῶς ἐν σώματι βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν.

Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν ἐπαδόθη, ὅπως ἔλεγον, εἰς ἐκθετέραν μελέτην τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ἐπίστευσεν ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας.

Διεκήρυττε διὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου δὲν παρουσιάσθη μεγαλύτερος ἐργατὴς τοῦ Χριστοῦ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ὅτι «δὲν εἶδε προσηχὴν εἰς τοὺς λόγους ἢ εἰς τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων, ἔστω καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι πεπαιδευμένοι ἢ εὐσεβεῖς, εἴτε ἦσαν νεώτεροι ἢ ἦσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν μεταποστολικῶν χρόνων. Διεκήρυττεν ἀκόμη «ὅτι ἐξελέγη διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον πρὸ τῆς γεννήσεώς του», καὶ ὅτι τὰ γεράτα σύγγενον καὶ αὐθαρεσίαις διβλίαι του δὲν ἐγράφθησαν ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ προήρχοντο ἀπὸ τὸν Θεὸν «διὰ τῆς ἐπιλάμψεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος».

Ἐν τούτοις, οἱ ὁπαδοὶ του τυφλωμένοι ἀπὸ φανατισμὸν τὸν θαυμάζον διὰ τὴν «ἀσυνήθην μετριοφροσύνην του». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς αἵρέσεως τῶν Ἰεχωδιστῶν. Ἀς ἐξετάσωμεν τώρα τὰς πλάνας του.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἱερωσύνη εἶναι τὸ μυστήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς καὶ κανονικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκλεγείς πιστὸς, καθίσταται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ χειροτονούντος Ἀρχιερέως ὄργανον μεταδοτικὸν τῆς Θείας Χάριτος, λειτουργὸς τῶν Θείων μυστηρίων, διδάσκαλος τῶν Ἐπαγγελικῶν ἀληθειῶν καὶ ποιμὴν τῶν πιστῶν. Τὸ μυστήριον τοῦτο καλεῖται καὶ χειροτονία, διότι γίνεται δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ χειροτονούντος ἐπισκόπου.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ: Ἡ ὑπαρξὶς ἰδιαιτέρων ὀργάνων ἐν πάσῃ θρησκείᾳ, πρὸς τέλος τῆς λατρείας, εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς ἱστορίας. Οὕτω κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους τὸ ἔργον τοῦτο εἶχον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πατριῶν καὶ οἰκογενειῶν (πατριάρχαι), θραδύτερον δὲ καθωρίσθησαν ὁρισμένοι ἄνδρες, φέροντες διάφορα ὀνόματα, ὡς π.χ. παρ' Ἑλλήσι μάντεις, οἰωνοσκόποι, ἱεροφάνται. Ἐν τῇ Π.Δ. παρ' Ἑβραίοις, οἵτινες εἶχον ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, κατὰ μὲν τὴν πρὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου περίοδον, θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ ἦσαν οἱ πατριάρχαι (Γεν. η' 20 λα' 54) καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν οἰκογενειῶν (Γάβ. α' 5) ἢ καὶ ἐξαιρετικὰ τινα πρόσωπα ὡς ὁ Μελχισεδέκ (Γεν. ιδ' 18-19), κατὰ δὲ τὴν περίοδον τοῦ Νόμου καθωρίσθη ἰδιαίτερα τάξις, ἡ φυλὴ τῶν Λευϊτῶν (ἐξοδ. κη' 1) διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναοῦ καὶ ἰδιαίτερα ἱερατικὴ τάξις ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀαρῶν. Ἐν δὲ τῇ Κ.Δ., ὅπου ἡ λατρεία ὑπερέχει κατὰ τὴν οὐσίαν πολὺ τῆς λατρείας τῆς Π.Δ., ἥ τις ἦτο συμβολικὴ καὶ μόνον τύπος τῆς Κ.Δ., τὴν ποιμαντικὴν τάξιν καθορίζει αὐτὸς ὁ Κύριος, ὅστις ἐξελέξε τοὺς Ἀποστόλους του, συστήσας τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης καὶ μετὰ τὴν εἰς Οὐρανὸς ἀνάληψιν Του ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διὰ νὰ κατασταθῶν ποιμένες καὶ λειτουργικὰ ὄργανα. Ὡστε ἀρχὴ τῆς Ἱερωσύνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς χάριτος (τῇ χριστιανικῇ) εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκο-

στής, ή δὲ πρὸ ταύτης παράδοσις τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι τότε σύστασις Αὐτοῦ, ἵνα τελεῖται μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς βλέπομεν τοῦτο εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἔνθα πρὸ μὲν τῆς Πεντηκοστῆς μόνον προσήρχοντο, μετὰ ταῦτα δὲ ἐτέλουν τὸ μυστήριον τῆς Θείας εὐχαριστίας (πράξ. β 42).

Τότε δὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησεν ὅχι μόνον ἐπὶ τοὺς Δώδεκα, ἀλλὰ ἐπὶ πάντας τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἑβδομήκοντα καὶ κατέστησεν αὐτοὺς λειτουργοὺς τῶν Θείων μυστηρίων, ἕκαστον δὲ ἄξιον τῆς κλήσεως καὶ ἀποστολῆς του, ἀλλὰ μόνον οἱ 12 Ἀπόστολοι μετέδιδον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, αὐτοὶ μόνον ἔχοντες τὴν ἀνωτάτην ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ τάξιν.

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΩΣ ΙΕΡΑ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΜΕΓΑΛΕΙΩΜΑ: Ἡ ἱερωσύνη ὡς ἱερὰ διακονία εἶναι θεῖον δῶρον καὶ μέγα ἀξίωμα λόγῳ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς.

α) Διότι ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅστις θυσιασθεὶς ὑπὲρ ὡμῶν, ἐγένετο «μέγας Ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ἑβρ. ε' 10) καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὴν διακονίαν ταύτην, οὗτοι δὲ εἰς τοὺς διαδόχους των καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἀρχὴν λαβοῦσα, συνεχίζεται μέχρι σήμερον χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

β) Διότι ἔχει ὑφίστην ἀποστολήν, νὰ ἀγιάσῃ καὶ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, μεταδίδουσα τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως εἰς πάσας τὰς γενεάς, ἵνα διὰ τοῦ Χριστοῦ σωθῇ πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης. Διὰ τοῦτο ὁ θεὸς Χρυσόστομος λέγει περὶ αὐτῆς «τελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει ταγμάτων». Διὰ τῆς ἱερωσύνης καθίσταται ἡ Ἐκκλησία τῶν πιστῶν βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον. Οἱ ἱερεῖς ἱστανται μεσῖται ἀγγελοὶ μετὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, δι' αὐτῶν ἐπιφοιτᾷ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ παρέχονται αἱ δωρεαὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν γένει εἶναι τὰ ὄργανα τῆς Θείας χάριτος.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Τὸ δὲ κύριον ἔργον τῶν ποιμένων εἶναι ἡ τέλεσις τῆς ἀναμάρτητος θυσίας καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων πρὸς ἁγιασμὸν τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ εὐαγγελίζεσθαι αὐτοῖς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν εἶναι σπουδαιότατη διακονία τούτων. Εἰς τὸ ἁγιαστικὸν δὲ καὶ εὐαγγελιστικὸν ἔργον τοῦ ποιμένος προσπίθενται καὶ ἄλλα ἔργα, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατέχει ἕκαστος ἐν τῇ ἱερωσύνῃ. Οὕτω δὲ οἱ μὲν ἐπίσκοποι, ὡς ἄμεσοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, ἔχουν ὅλα τὰ δικαιώματα, τοῦ διδάσκειν τοὺς πιστοὺς, τελεῖν πάντα τὰ μυστήρια καὶ πάσας τὰς τελετάς καὶ διοικεῖν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐπαρχίας των καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τῶν —διὰ τῶν Συνοδῶν— καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν. Πάντες δὲ οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ἰσότιμοι πρὸς ἀλλήλους, ὡς διάδοχοι τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, ἀπὸ αὐτοῦ δὲ ἀπορρέουν αἱ τάξεις τῶν πρεσβυτέρων, διακόνων κ.λπ. Οἱ δὲ ἱερεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ διδάσκειν τὸν θεῖον λόγον καὶ ἀγιάζειν τοὺς πιστοὺς διὰ

πάντων τῶν μυστηρίων, πλὴν τοῦ τῆς Μετανοίας (ἐκτός ἐὰν λάβουν ἄδειαν καὶ γίνουσι πνευματικοί) καὶ τῆς ἱερωσύνης, τελοῦν δὲ καὶ πάσας τὰς τελετάς, πλὴν τῆς τῶν ἐγκαινίων Ναων, χειροτονίας Κληρικῶν καὶ ἁγιασμοῦ τοῦ Μύρου καὶ ἀσχοῦν πνευματικὴν ἐξουσίαν τῶν πιστῶν. Οἱ δὲ διάκονοι μόνον διακονοῦν ἐν τῇ λατρείᾳ τῷ κηρύγματι τοῦ Θεοῦ λόγῳ καὶ τῇ διακίῃ τῆς Ἐκκλησίας, βοηθοῦντες τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους.

ΓΙΑΤΙ ΟΝΟΜΑΣΘΗ ΙΗΣΟΥΣ

«Βίβλος Γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαυὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ».

Ἡ λέξις «Ἰησοῦς» δὲν εἶναι Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλὰ ὀνομάζεται Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Γλῶσσαν, ὄνομα τὸ ὅποιον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν μεταφραζόμενον σημαίνει «Σωτήρης». Ὀνομάσθη δὲ σωτήρ, ἐπειδὴ τὸ ἔργον τοῦ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ του.

Ἀντελήφθης, τώραμὲ ποῖον τρόπον ἔδωκε θάρρος (ὁ Εὐαγγελιστὴς) εἰς τὸν ἀκροατὴν του μὲ τὸ νὰ ὀμιλήσῃ διὰ συνηθισμένα πράγματα καὶ νὰ φανερώσῃ διὰ μέσου αὐτῶν ἐκεῖνα πὺρ ὑπερέβαιναν τὰς προσδοκίας μας; Πραγματικά, καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα (Ἰησοῦς καὶ Χριστός) ἦσαν πολὺ γνωστὰ εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐπειδὴ, λοιπόν, ἦσαν παράξενα τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν, προῦπῆρξαν καὶ οἱ τύποι τῶν ὀνομάτων, ὥστε ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἀφαιρέσῃ κάθε δόρυβον νεωτερισμοῦ. Δηλαδὴ Ἰησοῦς ὀνομάζεται ὁ διάδοχος τοῦ Μωϋσέως, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τὸν λαὸν εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Εἶδες τὸν τύπον; Πράσεξε, τώρα, καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος, (ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ) ὠδήγησε τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Οὗτος (ὁ Ἰησοῦς Χριστός), ἀνέψωκε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τοῦ χάρισε τὰ οὐράνια ἀγαθὰ. Ἐκεῖνος (ἐδρασε) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως. Οὗτος μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ νόμου (τοῦ Μωϋσέως). Ἐκεῖνος ὡς ἀπλὸς ἀρχηγός. Οὗτος ὡς Βασιλεὺς. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ περιπέσῃς εἰς σύγχυσιν ἀπὸ τὴν συνωνυμίαν ἀκούων τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, προσέθετεν (ὁ Εὐαγγελιστὴς) «... Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαυὶδ...». Ἐκεῖνος, ὅμως, (ὁ τοῦ Ναυῆ) δὲν ἦτο ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ, ἀλλὰ κατήγετο ἀπὸ ἄλλην φυλὴν.

(Ἄπαντα Ἀγ. Πατέρων, Τόμος 63)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερῶνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἑ γ υ ύ υ λ ι ο ς

Πρὸς

Τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν Εὐσεβέστατον Λαὸν
τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ ἐπιπόθητα,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος,
παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ὅντως «καίριος θαυρών» ἡ παρούσα ἐποχή. Ἐπο-
χή τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας πάντων τῶν ἀνθρώ-
πων τῆς Οἰκουμένης. Ὅντως οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς
«παρασυρῆλάνθησαν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνθρώποις καὶ
ὁμοιώθησαν αὐτοῖς» κατὰ τὸν Προφήτην εἰς τινὰς δὲ
περιπτώσεις, εἰς τὰ παρὰ φύσιν, ὑπερέβαλον αὐτά. Ἀλ-
λὰ διὰ τὰ δικαιώθη ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ὁ Μεγάλος τῶν
Ἑθνῶν Ἀπόστολος, «οἱ πονηροὶ καὶ γόνιμοι» τῆς ἐπο-
χῆς, προκόπτουν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώ-
μενοι.

Οὕτως, ὥς νὰ μὴ ἤρκειν τὰ τόσα δεινά, τὰ ὅποια
ὑφιστάμεθα ὡς «Ἕθνος, προβάλλεται ἤδη πρὸς ψή-
φισιν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ περὶ τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου
νομοσχέδιον, τὸ διαλυτικὸν τοῦτο τῆς οἰκογενείας στοι-
χείον, ἐν συνεχείᾳ δὲ θὰ ἀκολουθήσῃ ἕτερον τοιοῦτον,
περὶ νομιμοποιήσεως τῆς ἐπαράτου μοιχείας, ἐπὶ ἐκδόσῃ
τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ καταφρονήσει, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ
Νέου Συντάγματος, τὸ ὅποιον εἰς τὴν πρώτην παρά-
γραφον τοῦ βου ἄρθρου, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ἡ ὀρθό-
δοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπά-
στως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινου-
πόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασάλευτως, ὡς ἐκείνη,
τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνας καὶ
τὰς Ἱερὰς Παράδοξους». Μία δὲ ἐκ τῶν κορυφαίων
τούτων εἶναι καὶ ἡ παράδοσις τοῦ ἀδιαλύτου τοῦ Μυ-
στηρίου τοῦ γάμου, πλὴν τῆς μιᾶς καὶ μόνον γνωστῆς
αἰτίας, τῆς μοιχείας.

Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὸ συνταγματικὸν δι-
καίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνδίστανται,
κατὰ οἰοῦμένην ἐπιχειροῦντας τὴν διαίαν κατάλυσιν τοῦ
Συντάγματος ἢ καὶ ὠρτισμένων μόνον ἄρθρων αὐτοῦ
(ἄρθρον 120, παράγρ. 4η).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Πρέπει νὰ ἀναλάβωμεν κραταῖον ἀγῶνα καὶ νὰ
ὑποχρεώσωμεν τοὺς οἰκείους βουλευτάς, νὰ ὑπεραμυ-
νοῦν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν παραδοσιακῶν περὶ τοῦ ἀδια-
λύτου τοῦ γάμου συνταγματικῶν διατάξεων. Διότι ἐν
ἀμελήσωμεν τώρα, πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα θὰ ἀνατρα-
ποῖν μὲ τὴν πάρεσιν τοῦ χρόνου.

Εἶναι ὑποχρέωσις ἡμῶν, ὡς ὑπλιτῶν τῆς παρα-
τάξεως Κυρίου, ὡς ἐντεταγμένων εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν
Πατριῶν Παράδοξων μαχομένην Μαρτυρικὴν ἡμῶν
Ἐκκλησίαν, νὰ προκινδυνεύωμεν τῆς Πίστεως τῆς Ὁρ-
θοδόξου.

Μὲ τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν ὑπακοήν καὶ συμμόρ-
φωσίν σας πρὸς τὸ ἄνωτέρω, ἐπευλογῶ ὑμᾶς πατρι-
κῶς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρ.Ο.Χ.

τῆς Ἑλλάδος ΑΥΘΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθιερώντως
καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ
τῆς παρουσίας ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύ-
την ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔ-
τυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετι-
κῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδη
μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁρ-
γανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς
Ὁρθοδοξίας».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ
τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχού-
σης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων
πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστάς χρηματικῶν καὶ
Ἑλκῶν ἢ τοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαρτιόλην, ἐν
τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ. 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

ΜΟΧΘΗΡΙΑ

«Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται» (Α' Κορ. 13,4).

Φεῶς τὴν μοχθηρίαν, ὅπως φοβεῖται τὸ πῦρ μὴ τὴν δέχεσθαι εἰς τὴν καρδίαν σου ὑπὸ καμμίαν πρόφασιν καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον διὰ κάτι, τὸ ὅποιον εἶναι δυσάρεστον εἰς σέ· ἡ μοχθηρία εἶναι πάντοτε κακόν, τέκνον τῆς κολάσεως. Ἐνίστα ἡ μοχθηρία εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ζήλου διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἢ τὸ καλόν τοῦ πλησίον μας. Μὴ πιστεύης εἰς τὸν ζήλον σου ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει· εἶναι ψευδής καὶ μωρός· ἔχε μᾶλλον ζήλον νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐντὸς σου μοχθηρία. Ὁ Θεὸς ἀπὸ οὐδὲν ἄλλο δοξάζεται τόσο, ὅσον ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία «τὰ πάντα ὑπομένει» καὶ ἀτιμάζεται καὶ προσβάλλεται ἀπὸ οὐδὲν ἄλλο τόσο, ὅσον ἀπὸ τὴν μοχθηρίαν, ὑπὸ οἰονδήποτε πρόσχημα καὶ ἂν παρουσιάζεται αὕτη. Ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς μερίμνης περὶ τῶν πτωχῶν ὁ Ἰούδας κρύπτων τὴν μοχθηρίαν του κατὰ τοῦ Κυρίου, ἐπώλησεν Αὐτὸν διὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἀκαταπονήτως ζητεῖ τὴν καταστροφὴν σου καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον σου, καθ' ὃν χρόνον ὀλιγώτερον τὸν περιμένεις. Ἀπειρος εἶναι ἡ μοχθηρία του. Μὴ δεσμεύς τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν φιληδοξίαν, διὰ νὰ μὴ σὲ κάμῃ εὐκόλως αἰχμάλωτόν του.

Ὅταν ἡ μοχθηρία ἐξεγείρεται ἐντὸς σου ἐναντίον τινός, πίστευε μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν ὅτι τοῦτο εἶναι τοῦ Διαδόλου ἔργον· μίσει αὐτὸν καὶ τοὺς ἐγγόνους του καὶ ἡ μοχθηρία θὰ σὲ ἀφήσῃ. (Μὴ θεωρῇς αὐτὴν ἰδικόν σου κτήμα καὶ μὴ συμπαθῇς πρὸς αὐτήν). Λέγω τοῦτο ἐκ πείρας. Δυστυχῶς ὁ Διάβολος κρύπτεται καὶ ὀχυρώνεται ὀπισθὲν μας, ἐνῶ ἡμεῖς εἰμεθα τυφλοὶ, καὶ νομίζοντες ὅτι ὅλα τὰ συναισθήματα εἶναι καρπὸς ἰδικός μας, ἀρχίζομεν νὰ υπερασπίζωμεν τὰ ἔργα τοῦ Διαδόλου, ὡσὰν νὰ ἦσαν δικὰ μας· κάθε ὅμως ἰδέα, ὅτι τὸ πάθος μας εἶναι δικαιολογημένον, εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ψευδής, ἀσεβής καὶ ἐπιβλαβής. Κυβερνᾷ τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸν αὐτὸν κανόνα ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ὅταν ἐλέπης ὅτι κάποιος τρέφει μοχθηρίαν κατὰ σοῦ, μὴ θεωρῇς τὴν μοχθηρίαν του ὡς ἔργον ἰδικόν του· ὅχι, αὐτὸς εἶναι τὸ παθητικὸν ὄργανον τοῦ πονηροῦ· δὲν ἔχει ἀκόμη ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν κολακείαν του καὶ ἀπατᾶται ἀπὸ αὐτόν. Προσεύχου εἰς τὸν Θεόν νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ ἐχθρὸς καὶ νὰ φωτίσῃ ὁ Κύριος τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας του, οἱ ὁποῖοι εἶναι σκοτισμένοι ἀπὸ τὴν δηλητηριώδη καὶ φθοροποιὸν πνοὴν τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Ὅφειλομεν νὰ προσευχήμεθα μὲ ζέσιν, δι' ὅσους ὑπόκεινται εἰς πάθη, διότι ὁ ἐχθρὸς ἐργάζεται ἐντὸς αὐτῶν.

Θυμῶνεις μετὰ τοῦ πλησίον σου, τὸν περιφρονεῖς, δὲν ἀγαπᾷς νὰ ὁμιλῇς εἰρηνικῶς καὶ συμπαθῶς πρὸς αὐτόν; διότι ὑπάρχει κάτι τὸ τραχὺ, τὸ ἀπότομον, τὸ δυσάρεστον διὰ σὲ εἰς τὸν χαρακτήρα, τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους του, διότι φροντίζει διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν του περισσότερο παρ' ὅτι πρέπει· ἢ διότι εἶναι κάπως υπερήφανος καὶ ἀναιδής· ἀλλὰ σὺ, ὁ ἰα-

τρὸς τοῦ πλησίον σου καὶ ἀδελφικῶς τοῦ εἶσαι περισσότερο ἔνοχος ἀπὸ αὐτόν. «Ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτὸν» (Λουκ. 4, 23). Διδάσκαλε, δίδαξε τὸν ἑαυτὸν σου. Ἡ μοχθηρία σου εἶναι τὸ πικρότερον ὅλων τῶν κακῶν. Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν νὰ διορθωθῇ ἡ μοχθηρία μὲ τὸ κακόν; Ἐφρόσον ἔχεις δοκὸν εἰς τὸν ὀφθαλμόν σου, ἡμπορεῖς νὰ ἐκβάλῃς τὸ κάρφος ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν τοῦ ἄλλου; Τὸ κακόν καὶ τὰ λάθη διορθῶνται μὲ τὸ καλόν, τὴν ἀγάπην, τὴν εὐγένειαν, τὴν ἡπιότητα, τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ὑπομονήν. Ἀναγνώριζε τὸν ἑαυτὸν σου ὡς τὸν μεγαλύτερον ἐξ ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν, οἱ ὅποιοι φαίνονται εἰς σὲ ταῦτα ἢ εἶναι πραγματικῶς ἁμαρτωλοὶ· θεώρει τὸν ἑαυτὸν σου χειρότερον καὶ κατώτερον ὅλων. Ἐκβάλε ἐκ τῆς ψυχῆς σου κάθε υπερηφάνειαν καὶ μοχθηρίαν κατὰ τοῦ πλησίον σου, κάθε ἀνυπομονησίαν καὶ μαρίαν καὶ τότε μόνον προσπάθει νὰ θεραπεύσῃς ἄλλους. Ἐως τότε σκέπαζε τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων μὲ τὴν ἐπιεικὴ ἀγάπην σου. Τί θὰ ἐγίνετο, ἂν ἕκαστος ἦτο εἰς θέσιν νὰ βλέπῃ ὅλας τὰς ἀνομίας τοῦ πλησίον του; Αἰωνία ἔχθρα καὶ διχόνοια· διότι ποῖος εἶναι χωρὶς ἁμαρτίαν; Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος μᾶς διατάσσει νὰ συγχωρῶμεν, ὅσους ἁμαρτάνουν εἰς ἡμᾶς· διότι, ἂν ὁ Κύριος εἶναι αὐστηρὸς ἀπέναντι τῶν ἀνομιῶν μας, ποῖος ἐξ ἡμῶν ἡμπορεῖ νὰ σταθῇ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης Του; «Ἐὰν γὰρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ἡμῖν ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος» (Ματ. 6, 14). Ἰστάμεθα πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἀγάπης ἐνώπιον αὐτῆς τῆς φαρμακωθείσης Ἀγάπης, δὲν ἔχωμεν ὅμως ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους. Πόσον παράδοξον εἶναι τοῦτο! Καὶ ὅμως δὲν μᾶς κάμνει ἐντύπωσιν. Ἡ ἀγάπη ὅμως δὲν θὰ ἔλθῃ μόνῃ της ἀνευ τοῦ ζήλου μας, τῶν προσπαθειῶν μας καὶ τῆς δραστηριότητός μας.

Ὁ χριστιανὸς δὲν ἔχει λόγον νὰ τρέφῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του οἰανδήποτε κακίαν ἐναντίον κανενός — κάθε κακία εἶναι ἔργον τοῦ Διαδόλου — ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχῃ μόνον ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἀφ' οὗ ἡ ἀγάπη δὲν δύναται νὰ σκέπτεται τὸ κακόν, καὶ ὁ χριστιανὸς δὲν δύναται νὰ τρέφῃ οἰανδήποτε κακίαν κατὰ τοῦ ἄλλου. Π.χ. δὲν πρέπει νὰ νομίζω ὅτι εἶναι κανεὶς κακὸς ἢ υπερήφανος, χωρὶς νὰ ἔχω θετικὸς λόγους νὰ τὸ νομίζω ὅτι θὰ γίνῃ ὁ ἄλλος υπερήφανος, ἂν τὸν σεβασθῶ, ἢ ὅτι, ἂν τὸν συγχωρήσω θὰ μὲ προσβάλῃ πάλιν καὶ θὰ μὲ σκώψῃ. Ὅφειλομεν νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν τὸ κακόν ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν νὰ ἐμφωλευθῇ εἰς τὴν καρδίαν μας· τὸ κακόν ὅμως γενικῶς παρουσιάζεται ὑπὸ πολλὰς μορφάς.

Μὴ υποχωρῇς εἰς τὰς σκοτεινὰς κακὰς κλίσεις τῆς καρδίας σου κατὰ τοῦ πλησίον σου, ἀλλὰ νίκα αὐτὰς καὶ ἐκρίζωνε αὐτὰς μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, μὲ τὸ φῶς διανοίας ὑγιούς καὶ θὰ γίνῃς φιλεύσπλαχνος καὶ δίκαιος. «Ἐν ἀκακία μου ἐπορεύθην» (ψαλ. 25, 1). Ταῦτα κλίσεις συχνὰ ἐξεγείρονται εἰς τὰ πάθη τῆς καρδίας. Ὅστις δὲν ἔμαθε νὰ τὰς ὑποτάσσῃ, πολλάκις θὰ εἶναι σκυθρωπός, μελαγχολικός, φορτίον εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅταν σοῦ ἔρ-

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Υπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Ἀλέξανδρου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 27.10.76 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 28.10.76 εἰς τὴν Ἱερὴν Μονὴν «Ἀξίον Ἑστίν» ὁ π. Βαρέλας, Μοναχὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Σκέπης Κουδάρᾳ Ἀττικῆς.

Οὗτος ὢν κάτοχος τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ἀποστέλλεται ὡς τακτικὸς ἐφημέριος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Ἀναργύρων Σιλάου Ἀμερικῆς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν.

Εὐχόμεθα αὐτῷ καλὴν πρόοδον.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Ἡ πρὸ καιροῦ, πᾶρα τῶν Μοναχῶν κυκλοφορήσασα ἐπιστολὴ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἀναφέρουσα, ὅτι οἱ δύο Σλαῦοι Ἱερομόναχοι Σεραφεῖμ καὶ Στέφανος, ἐτακτοποιήθησαν παρὰ τῶν Ἀρχιερέων μας, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπῆρξεν ἀρνητικῇ.

χωνται, προσπάθησε νὰ αισθάνεσαι ἐντὸς σου τὴν ἀγάπην· νὰ εἶσαι φαιδρὸς καὶ πλήρης ἐγκαρδιότητος καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι αἱ κακαὶ κλίσεις θὰ σκορπισθοῦν, ὥπως ὁ καπνός. Αὐτὰ ἐκ πείρας.

Ἐνίσχυσόν με, Κύριε, νὰ ἀγαπῶ, τὸν πλησίον μου, ὅπως τὸν ἐαυτὸν μου, καὶ νὰ μὴ ὀργίζωμαι κατ' αὐτοῦ, δι' οἰονδήποτε λόγον, καὶ νὰ μὴ ἐξυπηρετῶ τοι-σούτρόπως τὸν Διάβολον. Ἐνίσχυσόν με νὰ δυνήθω, νὰ σταυρώσω τὴν φιλαυτίαν μου, τὴν ὑπερηφάνειάν μου, τὴν ἀπλησίαν μου, τὴν ἀπιστίαν καὶ ἄλλα πάθη. Ἡ ἀμοibaία ἀγάπη ὡς εἶναι τὸ ὄνομά μας· δός, Κύριε, νὰ ἡμποροῦμεν νὰ πιστεῦωμεν καὶ νὰ ἔχωμεν τὴν πεποίθησιν ὅτι Σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' ὅλους μας· νὰ μὴ φροντίζωμεν καὶ ἀνηνυχώμεν διὰ κανὲν πράγμα. Σὺ δὲ ὁ Θεὸς μας νὰ εἶσαι ἀληθῶς ὁ μόνος Θεὸς τῆς καρδίας μας καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς Σοῦ. Ἄς ὑπάρξῃ μεταξὺ μας ἐνωσις ἀγάπης, ὅπως πρέπει, καὶ κάθε πράγμα, τὸ ὅποιον μᾶς χωρίζει ἀπ' ἀλλήλων καὶ μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὡς καταφρονῇται ἀπὸ ἡμᾶς, ὅπως ἡ κόνις, τὴν ὁποίαν καταπατοῦμεν. Γένοιτο! Γένοιτο!

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὸν Ἐαυτὸν Του, ἀφοῦ κατακεῖ ἐν ἡμῖν καὶ ἡμεῖς ἐν Αὐτῷ, συμφώνως πρὸς τοὺς ἀληθεῖς Του λόγους, τότε τί ἄλλο δὲν θὰ μοῦ δώσῃ, τί δὲ θὰ μοῦ στερήσῃ, καὶ πῶς ἡμπορεῖ νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ; «Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει» (ψαλ 22, 1) «Πῶς σὺ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται;» (Ρωμ. 8, 32) Ἀναπαύου, λοιπὸν τελείως, ὡ ψυχὴ μου, καὶ μὴ γνωρίζεις ἄλλο τι ἐκτὸς τῆς ἀγάπης. «Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους» (Ἰωάν. 15,17).

Τὴν 25ὴν Ὀκτωβρίου ἀπέθανεν ὁ ἀείμνηστος ἀγωνιστὴς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΑΜΑΣΚΟΣ. Λιτέλεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρόεδρος τοῦ παραρτήματος Γ.Ο. Χ. Μενιδίου. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΓ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΓ ΤΑΜΕΙΟΓ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντῆς Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κένυγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενοσ Τυπογραφείου

Γεώργιοσ Σερμπίνης

Θεμιστοκλέουσ 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνοσ δραχμᾶσ	60
»	Ἐτησίᾳ »	100
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνοσ δολλάρια	6
»	Ἐτησίᾳ »	10
	Τμητὴ φύλλου δραχ.	5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντεσ χρηματικὰς ἐπιταγὰσ, ὥπωσ ἀπαραιτήτωσ ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Μαυάριος ἀνὴρ ὃς οὐ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν

Πένδη

Σε ἡμέρας κρίσιμες γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σταθεύει ἐνδόξου ἀγωνιστοῦ καὶ ὁλόκληρος ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός κόσμος πένθει.

Ὁ παλαιάρχης ἀγωνιστὴς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνδρέας Βαπορίδης τὴν 18.9.76 κοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐάν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ ἐκφέρω γνώμη, θὰ ἔλεγον, ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ Ἀνδρέου Βαπορίδη διὰ τὴν σημερινὴν περίστασιν, εἶναι ἀπώλεια μεγάλη. Ἀλλὰ τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου ἄβυσσος πολλή! Ἀνεξιχνίαστοι αἱ ἰδοὶ Του! Ἀνεξερευνήτοι αἱ βουλαὶ Του.

Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία διαβάσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακού, εἰς τὴν ὁποίαν προσήλθε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας

κ.κ. Αὐξέντιος.

Ὁ ἀείμνηστος ἀδελφός μας, ζηλωτὴς τῶν πατέρων, «στερρῶς ἐχόμενος τῶν ἀρχαίων παραδόσεων», ἀγωνιζόμενος νὰ κρατήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ νὰ συντελέσῃ ὅσο τοῦ ἦτο δυνατόν, εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Δὲν ζῆ δυστυχῶς διὰ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ μὲ τὴν γεμάτην φλόγα πίστιν του, μὲ τὸ παράδειγμα του ποὺ στὰ χρόνια τῆς δράσεώς του εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἦτο ἀξιοθαύμαστο καὶ ἀξιολύμητο. Δὲν θὰ τὸν ξεναδοῦμε πλέον εἰς τὰς μεγάλας ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Θεοφανείων νὰ ἔχη τὸ προβάδισμα καὶ νὰ τὸν θαυμάζουμε. Ἐφυγε! Ἐφυγε γὰρ νὰ θλίψῃ τὰς ψυχὰς μας εἰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας χριστιανοί, ὅπως ὁ Ἀνδρέας Βαπορίδης, εἶναι ἀπαραίτητο διὰ νὰ στηρίζουν καὶ νουθετοῦν ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ποὺ, ἀλλοιόμενοι! ἀρχίσαμε νὰ γκρεμίζουμε σιγὰ - σιγὰ ὅ,τι ἐκεῖνοι μὲ ἰδρώτας, ἀγῶνας καὶ φυλάκας ἔχτισαν.

Ὅσοι ἀπὸ κοντὰ εἰρήσαμε τὸν ἀείμνηστον ἀδελφόν Ἀνδρέαν, ἀντιλαμβάνομεθα τὴν φωνὴν του νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὰ Θεῖα σκηνώματα καὶ νὰ ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἡμᾶς κληρικούς καὶ λαϊκούς: «ΖΗΤΩ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ». Με αὐτὰς τὰς λέξεις ἔδωκε τὸ παρὸν εἰς κάθε ἐκδήλωσιν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτὲς αἱ λέξεις δι' αὐτὸν ἦσαν τὸ πᾶν καὶ δι' αὐτὲς θυσίαζε καὶ τὴν ζωὴν του ἀκόμη, ὅπως τὸ ἀπέδειξε πολλαῖς εἰς καιροὺς διαγωγῇ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας.

Αὐτὸς τώρα εὐρίσκεται μετὰ τῶν κοιμητημένων. Ἡμεῖς ἄραγε εἴμεθα ζῶντες ἢ νεκροί;

Ἰσως φανῇ παράδοξος ἡ ἐρώτησις. Εἶναι δικαιολογημένη ὅμως, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς θεωρεῖ νεκροὺς μερικὸς ἀνθρώπους, μολοντοὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν. (Τὸ ὄνομα ἔχεις ὅ,τι ζῆς καὶ νεκρὸς εἶ), ἐμήνυσε πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων.

Ζῶσε, ἀλλὰ ἦταν, βλέπετε νεκρὸς. Νεκρὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε νεκρώσει ἡ ἀδράνεια, ἡ ραθυμία, ἡ ἀμαρτία, ἡ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ. Καὶ ἐνῷ τὸ σῶμα του ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε καὶ ἐκινεῖτο ἐφαίνετο ζῶν, διότι εἰς τὴν πραγματικότητα ἦτο νεκρὸς.

Καὶ ἡμεῖς, νομίζομεν ὅτι ζῶμεν, ἐπειδὴ τὸ σῶμα ζῇ καὶ ἀναπνέει καὶ κινεῖται. Χριστιανὸς ὅμως, ὁ ὁποῖος κοιμάται καὶ ἀναπαύεται χωρὶς φροντίδα περὶ τῶν ἔργων τῆς σωτηρίας του καὶ περὶ τὰς ἡμέρας του χωρὶς πνευματικὴν ζωὴν, χωρὶς δράσιν, κίνησιν, ἐνεργεῖαι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων του ἀδελφῶν, εἶναι νεκρὸς. Ὅποιος ἀδιαφορεῖ, ἐνῷ βλέπει τοὺς λύκους τοὺς «εἰσέρχονται», τοὺς αἰρετικούς νὰ πληθύνονται καὶ κοιμᾶται, ἐνῷ ὁ κα-

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΖΑΡΙΑΣ
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ

«Ὁν δὲ οὗτος ὁ Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου».
(Γεν. 14, 18).

Με εὐχρινές πένθος, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Γ.Ο. Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ἐκίδευσεν προεξάρχοντας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου τῆς Κυρίου Κυρίου Γερωντίου, συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνδικῶν Εὐθείας καὶ Εὐρίπου κ.κ. Παΐσιου καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀγτωνίου, τῇ συμμετοχῇ πλήθους πενθούντος λαοῦ, τὸν μακαριστὸν ἐν Ἱερομονάχοις, ἀρχιμανδρίτην ΑΖΑΡΙΑ ΠΑΤΣΟΥΡΗΝ, ἐφημέριον καὶ, πνευματικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων, εἰς Κορυδαλλὸν Πειραιῶς.

Ὡς ἄνθρωπος, ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ἡπίου καὶ καλοκαγάθου χαρακτήρος. Ἐκ παίδων ἀγαπήσας τὴν μοναστικὴν ζωὴν κατέφυγεν εἰς τὸ Ἀγιώνιον Ὅρος, «τὸ Περίβόλιον τῆς Παναγίας», ἐνθα ἐπὶ τριάκοντα πέντε συναπτὰ ἔτη δοκμάζεται πλησίον φωτισμένων ἀγιορειτῶν πατέρων καὶ συγχρόνως ἀποκαλύπτει διὰ τῆς φιλομαθείας καὶ τῆς ἐπιμελείας του τὸ τάλαντον τοῦ ἀγιογράφου, γεγονός ὅπερ θὰ τὸν καταξίωσιν μεταθανάτιως νὰ ἀφήσῃ ἀξιοθαύμαστα ἀγιογραφικὰ ἔργα, μερικὰ τῶν ὁποίων περικοσμοῦν τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου Κορυδαλλοῦ, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγάπησεν καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως διηκόνησεν.

Πάντοτε προσεκτικὸς καὶ σεμνὸς ἔσχεν ὡς ὁδηγὸν αὐτοῦ μόνον τὸν Ἰησοῦν καὶ οὐδέποτε ἠρνήθη τὴν φιλαλληλίαν του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν πλησίον.

Ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὑπῆρξεν ἀληθῶς ταπεινὸς ὑπηρέτης Κυρίου καὶ οὐχὶ «ταπεινοφανής» καὶ «ταπεινολόγος», πάντοτε μὲ εὐσυνειδησίαν καὶ πίστιν,

θῆλον καὶ σὺνίξει ἡ εὐδὼνη, εἶναι πνευματικὰ νεκρός. «Τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς καὶ νεκρὸς εἶ».

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀείμνηστου ἀδελφοῦ μας Ἀνδρέα Βαπορίδη ἦταν ζωντανή τότε ποὺ ζοῦσε κοντὰ μᾶς. Εἶναι ζωντανή καὶ τώρα ποὺ ἔφυγε γιατί μᾶς ἔσπευε τὸ παράδειγμα του νὰ μᾶς ἐμπνέῃ ὅλους τοὺς ζηλωτὰς τῆς εὐσεβείας. τοὺς Γ.Ο.Χ., γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸν ὁρατὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ ζῆλον καὶ αὐταπαρνήσιν, ὅπως ἐκεῖνος ἔσπευε, ὅπερ καὶ εὐχόμεθα εἰς πάντας.

Ἄς ἀναφωνήσουμε ὅλοι εἰς μνήμην του:

ΖΗΤΩ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἱερομόναχος Εὐδόκιμος Μπαρδάκας

ἀλλὰ καὶ φόβον Θεοῦ, πραότητα καὶ καλοκαγαθίαν.

Καὶ ὅταν ἐπέτρεψεν ὁ Ὑψίστος πολυδύναμον καὶ μαρτυρικὴν ἀσθένειαν, ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ, δὲν ἐγκατέλειψεν τὴν ἐπαλξιν τοῦ Ἱερωτάτου Θυσια-

στηρίου ἀλλά, ἐπ' ἀληθεία, συρόμενος ἱερουργεῖ ἄνευ γογγυσμῶν.

Γράφας τὸ «ἀμὴν» τῆς ἐπὶ γῆς προσκαιροῦ ζωῆς του, ἀπέπηγ εἰς τὰ Οὐράνια σκηνώματα ἵνα λάβῃ «τὸν τῆς Δικαιοσύνης στέφανον», διότι, ὅπως τὴν «πίστιν τετήρηκεν καὶ τὸν θάρον ὡς εἰς τετέλεκεν».

Συλλυπούμεθα θερμῶς τὴν Ἡγουμένην τῆς Μονῆς, Γερόντισσα Μαρίναν καὶ τὴν συνοδείαν αὐτῆς διότι ὡς φιλόστοργα ἐν Κυρίῳ τέκνα μέχρι ὑστάτης πνοῆς τοῦ Γέροντος τῶν ἐστάθησαν πλησίον του καὶ προσέφεραν αὐτῷ πᾶσαν δυνατὴν ἀνθρωπίνως ἀνακούφισιν.

Ἡ περιφέρεια τοῦ Κορυδαλλοῦ θὰ ἐνθυμεῖται τὸν ἄστυον καὶ σεμνοπρεπεῖ Πατέρα Ἀζαρίαν, οὗτινος εὐχόμεθα ἀγῆρω τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν Σχημαῖς Ἀγίων.

Ε.